

Adam kje si

74. Pomen ravnanja po Božji besedi

1 (Gospod): »Prisluhnite! Če ima človek slaboten želodec, zaužije vam dobro znano zeliščno pijačo, ki slabo prebavljive jedi po znani naravni poti spravi iz želodca in črevesja. Slabo prebavljive jedi pa so podobne pomislekom, ki se prebudijo v duši, ko začne dvomiti o svojem verovanju in ravnanju.

2 Kaj je treba storiti, ko se naravno slabotni želodec očisti, da bo spet postal krepak in takšen tudi ostal? Človek naj postane dejaven in se ustrezno giblje na svežem in čistem zraku, in želodec bo spet zdrav in krepak. In glejte, to naj počne tudi duša. Srce naj očisti vseh zmotnih nauk, pojmovanj in zamisli, naj ljubeče in s polno vero sprejme resnico, kakršno vas učim, in naj v skladu z njo postane dejavna in živa. Tako se bo duša kmalu zelo okrepila in za vedno ostala zdrava.

3 Zato naj ne bo nihče od vas zgolj poslušalec, temveč takoj tudi resen in zavzet uresničevalec Moje Besede, in tako bodo tudi v najkrajšem času iz njegove duše izginili vsi pomisleki in dvomi.

4 Tako kot naravni telesni želodec, če je zdrav in krepak, lahko sprejme vsakovrstno čisto in v stiski tudi nečisto hrano, ne da bi mu to škodovalo, ker s svojim delovanjem odstrani iz sebe vse nečisto ali pa to preobrazi v čisto, tako ravna tudi močan in zdrav želodec duše; in potemtakem je čistemu vse čisto in celo najbolj nečisti duhovno kužni hlapi pekla mu ne morejo škodovati.

5 Ko si boste v sebi povsem prilastili Moje kraljestvo, boste lahko hodili po kačah in škorpionih in pili strupe iz pekla, pa vam to ne bo škodovalo.

6 Če ste vse to dobro razumeli, boste tudi po polni in živi resnici spoznali, kaj naj bi v Kafarnaumu razumeli pod pojmom 'jesti Moje meso' in 'piti Mojo kri'; in potem vam nauk gotovo ne bo več težko razumljiv.

7 Človeškemu razumu je vsekakor težko temeljito pojasniti stvari in številne pojave v vidnem naravnem svetu, da bi se znebil vseh mogočih zmot, polnih praznoverja, in se podal po poti resnice. Še neprimerno teže pa je zgolj možganskemu razumu in duši razumljivo pokazati vse, kar je za meseno človeško oko nevidno: vse nebeško duhovne stvari, moči, vse učinke in pojave!

8 Zato vam tudi ves čas govorim: Vso modrost duhovnih, nebeških življenjskih razmer in njihovo moč in oblast boste spoznali šele, ko boste tako, kot sem vam že zelo izčrpno razložil, povsem na novo rojeni v Mojem duhu. Zdaj pa se vprašajte, ali ste vso to resnico tudi povsem razumeli.«

9 Učenci so odgovorili: »Da, Gospod in Mojster, ko pred nami razgrinjaš skrivnosti Božjega kraljestva, jih tudi zlahka razumemo; ko nam govoriš v prisposodobah, pa pomen Tvojih besed po navadi le stežka razberemo, včasih pa sploh ne. Šele ko nam prisposodbo razložiš, spoznamo, da je takšne prizore in prisposodbe lahko dala samo popolna Božja modrost. O Gospod, iz vsega srca se Ti zahvaljujemo, ker si nadvse potrpežljiv z nami in za Tvojo ljubezen do nas! Če pa bomo kdaj kot ljudje opešali ali

se utrudili na poti k resničnemu novemu in vnovičnemu rojstvu Tvojega duha v nas, potem nas, o Gospod, ne zapusti, temveč nas okrepi in ne dopusti, da bi kdaj postali šibki! In ko bo naša narava bojazljiva in žalostna, ker v prihodnje ne boš več vidno med nami, potem nas obišči s Svojo milostjo in usmiljenjem in nas potolaži, oživi našo ljubezen, vero, upanje in naše pričakovanje. «

10 Gostilničar in njegov ozdravljeni glavni hlapec sta dodala: »O Gospod in Mojster, za to, kar so Te prosili učenci, Te prosiva tudi midva! «

11 Jaz sem odgovoril: »Resnično, resnično vam povem: Za kar boste prosili Očeta v Mojem imenu, to vam bo tudi dano! Kje pa je kakšen oče med ljudmi, ki so še večinoma samopašno hudobni, da bi otroku, ki ga prosi za kos kruha, dal kamen, ali hčeri, ki ga prosi za ribo, dal kačo?

12 Če pa že ljudje, ki so - kot je bilo povedano -, samopašno hudobni, svojim otrokom dajejo dobre darove, koliko bolj bo edini nadvse dobri Oče v nebesih izkazal dobroto tistim, ki Ga ljubeče in zaupljivo prosijo zanjo!

13 Zato bodite ves čas veselega in pogumnega srca; kajti sveti in nadvse dobri Oče ves čas bedi nad vami in skrbi za vaše dobro in dušni blagor.

14 Oče pa je v Meni, tako kot sem Jaz ves čas in večno v Njem, in trdno vam zagotavljam, da vas do konca časov te zemlje nikoli ne bom pustil kot sirote.

15 Resnično vam povem: Kdor Me bo res ljubil in bo izpolnjeval Moje zapovedi, k temu bom prišel in se mu tudi razodel, in potem se bo lahko vsak prepričal, da na svetu ni sirota! Tisti, ki se mu bom razkril, pa naj tega ne ohrani zase, temveč naj podeli to tolažbo tudi z brati, da bodo tako tudi oni potolaženi in okrepljeni.

16 Kdor pa slabotne rad krepi, zaskrbljene tolaži in trpečim rad pomaga, si lahko obeta, da ga bom desetkratno poplačal v vsem. O tem ste lahko ves čas prepričani.«

17 Te Moje besede so razveselile in razvedrile vse, in gostilničar je spet naročil, naj nam napolnijo vrče z najboljšim vinom; pili srno in se pogovarjali še skoraj vso uro.

75. Nočna nevihta

1 Po eni uri je postalo na ulici nemirno; zapihal je močan veter in se silovito zaganjal skozi vrata in okna hiše. Tudi farizeji so se tako zelo prestrašili, da sta dva celo prišla k nam in gostilničarja prestrašeno spraševala, kaj bo.

2 Gostilničar, ki se je zaradi nenadnega viharja tudi sam prestrašil, je odgovoril: »Kako me lahko vi, Božji služabniki, sprašujete kaj takega? Saj veste vse, in pravite, da Bog na svetu brez vas, Svojih edinih zastopnikov, služabnikov in hlapcev, ne more nič. Zato tudi najbolje veste, zakaj je Bog dopustil, da je nenadoma nastal ta strašanski vihar, in kaj bo iz tega. Kaj naj bi o tem vedel jaz, ki ga ves čas prezirate

kot na pol Samarijana, če pa se že vi, ki ste Bogu tako blizu, sami sprašujete v strahu in grozi?«

3 Eden od farizejev je rekel: »No, no, kot rimski državljani se nikar takoj ne razburjaj! Morda bi nam lahko kaj več povedal tisti izjemni Nazareneec, ki je prav gotovo dobro seznanjen z vsemi skrivnostmi narave? Kaj takega se tu še ni zgodilo! Vihar, kakršen je ta, ki divja zdaj čedalje huje, se začne navadno kot slaboten vetrič, se čedalje bolj krepi in nato preraste v orkan; toda pred tem viharjem ni bilo niti najmanjše sapice, temveč se je v trenutku pojavil kot mogočna poplava in zdaj divja in besni čedalje bolj silovito, tako da se že lahko sprašujemo, kaj bo iz tega.«

4 Prav ko je farizej hotel nadaljevati, se je zunaj močno zabliskalo in takoj po blisku je začelo silovito grozeče grmeti. Farizeja sta od strahu in groze skočila k nam in pri nas iskala zavetje in tolažbo. Ni trajalo dolgo, ko se je zabliskalo še drugič in še siloviteje ter prignalo k nam še druge farizeje in pismouka. Vsi v hiši so zgroženi rinili v našo dvorano, farizeji pa so se splazili pod mizo, pri kateri so prej sedeli.

5 Gostilničar Me je nato vprašal: »Gospod in Mojster, ponoči, ko ni videti zvezd, je težko določiti čas, toda zdi se mi, da mora biti že blizu polnoči. Večina ljudi, utrujenih od dnevnega dela, se je gotovo že pred dvema urama podala k počitku in naj bi ponoči v miru počivala; ob tem viharju to gotovo ne bo mogoče, saj besni tako močno, da mora prebuditi celo napol mrtvega in ga navdati s strahom in grozo. Zakaj se je tak vihar pojavil tako nenadoma? Poglej, sem človek, ki se zlepa ne prestraši, toda odkrito priznam, da sem zdaj kljub Tvoji vsemogočni navzočnosti zelo zaskrbljen zaradi divjanja in besnenja tega viharja, ki se niti najmanj ne umirja. Ali mu ne bi mogel ali hotel ukazati, naj se poleže? Kajti noč je čas, ko počiva vsa narava, in ne čas najsilovitejšega nemira. Zakaj naj bi na tisoče ljudi in živali doživljalo takšen strah in grozo zaradi nekega nočnega viharja?«

6 Jaz sem odgovoril: »Ali opaziš na Meni strah in grozo? Naj vihar zunaj še tako divja in besni, pa se zaradi tega nobenemu pravičnemu ne bo skrivil niti las!

7 Veliko hujši je notranji vihar v kakšnem velikem grešniku, ko se bliža njegov konec in vidi pred seboj večno smrt, nad svojo glavo pa Božjo jezo. Ali bo pri Bogu še lahko upal na milost in usmiljenje, ko pa ni nikoli prej nobenemu revežu izkazal niti najmanjšega usmiljenja, namesto tega pa številne ljudi spravil v veliko nesrečo in najhujšo stisko? Glej, prijatelj, takšen vihar v duši je neprimerno strašnejši od viharja v naravi, ki zelo koristi zemlji, ob tem pa tu in tam povzroči tudi kakšno majhno škodo. Zato naj le divja in besni še nekaj časa, ob njem bomo kljub temu vedri in dobro razpoloženi!«

8 Ko sem tako potolažil in pomiril gostilničarja, je znova udarilo več silovitejših strel,

spremljalo jih je tako mogočno bobneče grmenje, da se je zatresla vsa gostilničarjeva, sicer trdna hiša.

9 Ko so farizeji, ki so se skupaj stiskali pod mizo, začutili, kako se trese hiša, so začeli s tresočim se glasom klicati: »Jehova, Bog Abrahama, Izaka in Jakoba, usmili se nas in ne dovoli, da bi bili pokončani zaradi teh čarovniških in zločinsko predrznih esenov, ki se imenujejo judje, vendar se pajdašijo s Samarijani, pogani, cestninarji in drugimi grešniki ter se povzdigujejo nad nas, Tvoje prave služabnike, in nas vsepovsod pri ljudeh dolžijo, da po nemarnem izgovarjamo Tvoje ime in, kot vemo, tudi pogosto skrunijo sabat!«

10 Komaj so farizeji to izgovorili, se je ob silnem poku sprožilo še več mogočnih strel, in ena je zadela celo sinagogo, ki je stala nasproti gostilničarjeve hiše, ter zažgala vse lesene dele, streho, klopi, mize in zaboje.

11 Gostilničar je skozi okna dvorane to takoj opazil in posvaril farizeje: »Vstanite in pojdite gasit, kajti zadnja strela je udarila v sinagogo in vnela lesene dele! Sinagoga je zdaj v plamenih; pojdite tja in skušajte rešiti svoje zaklade in svetinje!«

12 Ko so farizeji to slišali, so takoj skočili in zagnali velik hrup po hiši ter skušali Mene in Moje učence prisiliti h gašenju požara.

13 Jaz pa sem rekel z resnim glasom: »Kaj mi mar vaš ogenj in vaša sinagoga! Saj ste že poklicali svojega boga. Zakaj torej ne usliši vaših prošenj? Resnično, če bi Jaz, po vašem mnenju domnevni esen, prosil Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega Boga naj ukaže viharju, naj se poleže, bi se to tudi takoj zgodilo. Toda tega ne bom storil, kajti imate Me za krivoverca in grešnika nasproti vašemu bogu, v katerega pa vi sami v srcih nikoli niste verjeli. Kar obrnite se na svojega boga in čakajte, ali vas bo uslišal in vam pomagal.«

14 Farizeji so postali še vsiljivejši in prosili so nas, naj jim pomagamo, tako da bi bilo pred ognjem, ki se je naglo širil, še mogoče kaj rešiti.

15 Tudi gostilničar Me je prosil: »O Gospod in Mojster, če že nočeš uslišati teh slepih farizejev, usliši vsaj mene. Kajti glej, moja hiša je le približno sedemdeset korakov stran od goreče sinagoge; in če se bo močni veter obrnil, utegne tudi moja hiša zajeti ogenj, in še toliko laže, ker ne dežuje!«

16 Jaz sem rekel: »Zagotovil sem ti že, da se pravičnemu ne bo skrivil niti las, in četudi bi se veter desetkrat obrnil, se tebi in tvoji hiši ne bo zgodilo nič slabega. Takšni vetrovi pa se ne obrnejo tako zlahka, dobro jih poznam, zato se ti zdaj ni treba ničesar bati.

17 V tej sinagogi pa je nakopičeno veliko nepravično pridobljenega bogastva ubogih vdov in sirot, ki zato tavajo v tujini, vzdihujejo in tožijo, medtem ko se ti slepi farizeji, ki se dajo častiti judom kot Božji služabniki, tukaj prav brezskrbno pitajo, ne da bi jim

bilo mar za resnično dobro ljudi. Zato tudi ni prav nič škoda takšnih zakladov, ki nikoli ne morejo ugajati Bogu. Njihovi lastniki, ki se jim zdaj upravičeno dogaja škoda, pa bodo v prihodnje še naprej prav tako dobro živeli kakor doslej.«

76. Mlajši farizej začjenja prepoznavati Gospoda

1 Ko so farizeji slišali, kaj sem povedal, je eden izmed njih, ki je bil nekoliko boljši, rekel pismouku: »Ta Galilejec pa ne govori tako napačno. Njegove besede sicer bodejo kot ostre puščice, toda vse, kar je povedal, je res. Zakaj je morala strela zadeti prav našo sinagogo? Galilejec pozna naše poslovanje, ki ga res ni mogoče pohvaliti, zato prav dobro ve, da Bog ne bo uslišal naših prošenj. Morali bi biti prijaznejši z njim, in morda bi nas čudežno rešil. Kdo izmed nas lahko zatrdno ve, da ni prav on Tisti, ki nam je bil obljubljen?«

2 Pismouk je odgovoril: »Boš zdaj še ti pričeval zoper nas? Ali ni tudi zapisano: *‘Iz Galileje ne vstane noben prerok!’*?«

3 Boljši farizej je odgovoril: »Da, da, res je zapisano tako, ni pa tudi nikjer zapisano, da v Galileji ne bi mogel vstati Mesija. Če pa bi bil on Tisti, potem tudi ni prerok, temveč je sam Gospod, in se to, kar je zapisano v *Pismu*, ne nanaša Nanj!«

4 Pismouk je pripomnil: »Da, če bi to držalo, potem res ne; toda le kdo lahko to dokaže in kdo bi si to upal?«

5 Farizej je rekel: »On sam in zdaj že morda na sto tisoče prič! Kar zadeva našo nevero, pa ne more on nič za to. Zdaj je priložnost, da nam pokaže, da je več kakor prerok, in potem bomo tudi verovali vanj ! «

6 Pismouk ni pripomnil ničesar več, temveč je šel ven, da bi si ogledal, kakšno škodo povzroča čedalje hujši ogenj. Ker pa je vihar ni veter še naprej tako močno pihal, da bi se človek le stežka obdržal pokonci, in so strele ob močnem grmenju skoraj neprenehoma parale zrak in goste oblake, pismouk še z enim farizejem, ki ga je spremljal, ni dolgo zdržal zunaj, temveč se je kmalu vrnil v dvorano in povedal, da od sinagoge ni ostalo veliko, ker je ogenj že premočan, v kraju premalo vode in premalo pogumnih ljudi, da bi ga pogasili.

7 Boljši farizej pa je znova pristopil k Meni in rekel: »Mojster, slišal si, kaj sem govoril o Tebi našemu pismouku; na to mi ni mogel odgovoriti nič pametnega, zato je raje molčal, kljub temu pa je šel ven, da bi si ogledal, ali se je še vredno potruditi in gasiti sinagogo ter rešiti še nekaj dragocenosti. S tem je hotel povedati, da bi tudi on začel verjeti Vate, če bi Ti s Svojo čudežno močjo pogasil požar na sinagogi in tako rešil še nekaj zakladov. Ker pa je hudobni ogenj že skoraj vse pogoltnil in uničil, si misli: Ničesar več ni mogoče rešiti niti z naravnimi niti z nadnaravnimi sredstvi, zato bom

raje ostal pri svoji neveri.

8 Kar zadeva mene, pa zdaj menim in sodim drugače; dovolj sta mi znamenji, ki si ju naredil tukaj, in sicer prvo - očiščenje desetih gobavcev, in drugo - ozdravitev glavnega hlapca, in verjamem, da si Ti neizpodbitno maziljeni Bog in Ti res ni nič nemogoče. In tudi verjamem, da bi lahko umiril vihar, pogasil našo sinagogo in še rešil najnujnejše, če bi le hotel. Gospod in Mojster, odpusti mi, če sem se kdaj kakor koli pregrešil zoper Tebe, in mi vsaj dopusti videti, da si Ti tudi gospodar elementov in velike narave!«

9 Jaz sem rekel: »Blažen si, ker verjameš in tudi storil bom po tvoji veri! Pojdi z Menoj na prosto in videli bomo, kaj zmore prava vera!«

10 Nato sem se z boljšim farizejem odpravil ven in opazovala sva hud požar, ki je pustošil že po vsej veliki stavbi; farizeju, ki je brez strahu in groze stopal ob Meni, pa sem rekel (Jaz): »Ali še misliš in verjameš, da bi zmogel z eno samo besedo umiriti mogočni vihar in pogasiti požar ter tako rešiti vsaj tvoje imetje?«

11 Farizej je zaupljivo odgovoril: »Da, Gospod in Mojster, šele zdaj verjamem, in to brez vsakršnega dvorna! Spregovori le besedo in zanesljivo se bo zgodilo, kar hočeš!

12 Jaz sem rekel: »Naj se zgodi, kakor verjameš!«

13 Ko sem to izgovoril, se je vihar nemudoma polegel, požar na sinagogi pa povsem ugasnil, tako da v vsej veliki zgradbi ni bilo mogoče najti niti tlečega ogorka.

14 Nato je farizej pred Menoj padel na kolena in začel glasno hvaliti moč in oblast Boga v Meni.

15 Jaz pa sem mu ukazal, naj vstane; kajti zdaj so začeli tudi vsi, ki sta jih strah in groza nagnala v veliko dvorano, prihajati na prosto, ker so opazili, da se je vihar povsem polegel in da sinagoga ne gori več.

16 Ko je pismouk z drugimi farizeji vred to videl in zagledal tudi nebo povsem brez oblakov, je rekel: »Poslušajte, to je več, kot bi si še tako moder človek upal sanjati! Kaj naj storimo zdaj? Če bomo verjeli v Galilejca, bomo kmalu imeli za vratom ves tempelj z gorečimi poleni vred, če pa ne bomo verjeli vanj, bo ljudstvo iz vse okolice proti nam. Težko bo poiskati zlato srednjo pot in nadaljevati po njej. Toda o tem bomo govorili jutri. Zdaj pa prižgimo voščenke, da se čim prej prepričamo, kolikšna škoda je nastala zaradi požara!«

17 Gostilničar je prinesel luči iz voska in vsi so se podali v sinagogo, da bi videli, kaj je uničil ogenj. Farizeji so kmalu ugotovili, da je ogenj hudo opustošil njihova domovanja, in začeli zelo tarnati; ko pa so prišli v bivališče boljšega in verujočega farizeja, kjer sem bil z njim Jaz, so ostrmeli, saj je bilo vse nepoškodovano in v najboljšem redu.

77. V poškodovani sinagogi

1 K Meni je stopil pismouk in rekel: »Mojster, zakaj pa tudi naših bivališč nisi zavaroval tako kot tole tukaj?«

2 Jaz sem odgovoril: »Zakaj pa vi niste verovali tako kakor ta farizej?«

3 Pismouk je rekel: »Saj se k verovanju nismo mogli sami prisiliti! Za popolno vero je nujno bolj trdno prepričanje kakor to, ki ga lahko imamo o tebi. V tem času polnem vsakovrstnih čarodejev in čudodelnikov, je težko - zlasti za starega pismouka -, iz številnih podobnih pojavov izluščiti resnico, in jo potem tudi neomajno sprejeti kot takšno in vanjo trdno verjeti.«

4 Jaz sem rekel: »Kdo pa je tega vašega sopotnika prisilil, da mora verjeti, in kako je iz številnih lažnih pojavov prepoznal resnico? Glej, tega ne zmore človekov razum, temveč le srce, ki je boljše in iskrenej še!

5 Že dolgo si ne belite več glave s tem, da ljudem zaradi svojih zunanjih posvetnih koristi na vse mogoče načine lažete in jih goljufate; ta edini pa tega ne počne, ker še spoštuje Božje zapovedi, in jih torej ni tako sprevrgel, kakor ste jih vi.

6 V vaših srcih ni več vere in tako tudi ne življenjske resnice, zato Me tudi niste mogli prepoznati niti verjeti Vame. Kajti tam, kjer ni resnice in življenja, tam se ne more prijeti še tako svetla resnica, zaživeti in trajno prebivati.

7 Kjer pa v človekovem srcu še prebiva in živi resnica, tam se lahko hitro in zlahka ukorenini višja resnica in spočne živo vero in njeno moč. Prav to se je zgodilo vašemu sopotniku, zato sem tudi dopustil, da se zgodi, kakor je verjel. Zdaj ste spoznali tudi vzrok svoje nevere in trdote svojih src; zaradi obojega ste zaslepljeni vi in tudi vsi vam podobni po vsej judovski deželi. Zdaj veste vse, Jaz pa se bom znova podal v gostišče.«

8 Na te Moje besede pismouk in njegovi privrženci niso vedeli, kaj naj odgovorijo; Jaz pa sem se v spremstvu spreobrnjenega farizeja, gostilničarja in ozdravljenega hlapca takoj podal v gostišče, kjer so učenci še sedeli za mizo in se pogovarjali o Mojem nauku in dejanjih.

9 Drugi farizeji in pismouk pa so z več gostilničarjevimi ljudmi z lučmi podrobno pregledovali sinagogo, da bi videli, kaj vse jim je uničil požar. To bi lahko storili tudi naslednji dan, toda ker so po številnih kotičkih in mišjih luknjah sinagoge imeli poskritega veliko zlata, srebra in drugih zakladov, so se hoteli prepričati, koliko je ogenj prizanesel tem dobro skritim zakladom. Ko so po skrbnem preiskovanju kotičkov in mišjih lukenj vendarle našli še marsikaj nepoškodovanega, jim je bilo pri srcu nekoliko laže; kljub temu pa so postavili nekaj dobro plačanih gostilničarjevih hlapcev za stražo, da jim kdo ne bi česa ukradel in jih naredil še revnejše, kakor so

po svojem mnenju bili.

10 Mi pa smo se medtem pogovarjali še o marsičem, česar pa tukaj ni treba znova omenjati, saj je bilo že več kot dovolj jasno opisano in pojasnjeno na krajih, kjer se je dogajalo.

11 Moji učenci so posebno jasno in jedrnato pripovedovali o našem potovanju iz Jerihe do sem; farizej, gostilničar, njegov hlapec in njegova žena ter še nekaj odraslih otrok so bili nad tem nadvse začudeni, in farizej je vmes pogosto vzkliknil: »Ne, to je več kot preveč, celo kamni bi spregledali! Moji sopotniki pa še kar ostajajo slepi in skušajo ohraniti svoje uboge posvetne zaklade, medtem ko je tukaj v preobilju najvišji in večno neminljivi življenjski zaklad! Toda kaj naj stori kdo izmed nas, kjer celo Gospodar življenja tako pogosto zaman dela največja znamenja in ljudem daje nauke, ki lahko prihajajo samo iz Božjega srca in Božjih ust? Žal živim med volkovi in moram, dame ne bi raztrgali, tuliti z njimi. Toda odslej me k temu ne bodo mogli več pripraviti; zdaj vem, kaj bom storil!«

12 Ko je naš farizej tako vzklikal, je prišel tudi pismouk in hotel začeti pripovedovati, da je ogenj prizanesel kar pomembni količini zakladov.

13 Toda farizej ga je takoj napadel in rekel: »Prosim te, molči na tem svetem kraju o najbolj prekleti nesnagi sveta! Ta nesnaga je iz ljudi ustvarila hudiče in njihove duše potisnila v mlakužo večne smrti. Tu med nami pa biva Gospodar življenja, v katerem prebiva vsa oblast nad nebese in zemljo, in je prišel, da bi nas s Svojo ljubeznijo, milostjo in nadvse velikim usmiljenjem odrešil starega jarma pekla in večne smrti - ti pa skušaš obvarovati peklenko nesnago, da bi postal še bolj slep, zakrknjen in bliže smrti v svoji duši, kakor si že. Tukaj so nebeška vrata na široko odprta, ti in tvoji sopotniki pa si prizadevate zagotoviti pekel. O le kolikšni morata biti slepota vaše duše in zakrknjenost srca!

14 Vprašaj se, kdo je lahko Tisti, ki so Mu podložni veter, nevihte, strele, ogenj in vse druge prvine in naravne sile? Jaz sem Ga prepoznal in sem zdaj zaradi tega več kot blažen. Zakaj še zmeraj ne prepoznaš Tistega, ki te lahko uniči že z najmanjšim dihom Svoje vsemogočne volje ali te potisne v pekel? Ker se z dušo in telesom oprijemaš zle posvetne nesnage in si v srcu mrtev in slep!«

78. Pismoukova duhovna tema

1 Ko je pismouk slišal, kaj je govoril naš spreobrnjeni farizej, je bil na videz še nejevoljen; toda v sebi je že začel premišljevat in je čez čas rekel: »Srečen tisti, ki mu je dano odprto srce; meni do zdaj še ni bilo dano. *Pismo* sem dobro preučil in iskal resnico - kaj morem zdaj za to, da je nisem mogel najti? Kaj mi je koristilo, če sem

prebral: `Bog je z Abrahamom, Izakom, Jakobom in še številnimi drugimi govoril tako in tako in se je po Mojzesu in drugih prerokih razodel ljudem: Zakaj pa ni govoril z menoj in meni podobnimi? Sem morda kaj manj človek, kot so bili tisti, s katerimi je Bog govoril in se jim razodel?

2 Šele zdaj je med nami spet vstal človek, ki nam na novo kaže, da *Pismo* ni pravljica, ki naj bi si jo izmislili in jo spesnili oblastičeljni ljudje, in da obstaja Bog, ki so Mu podložni nebo in vse naravne moči in sile. In tako je zdaj prišel tudi čas premišljevanja in ugotavljanja, kako in s čim je Bog znova obudil človeka, ki nam z dejanji in besedami kaže, da je *Pismo* resnica in ne pravljica.

3 Človek nisem postal po svoji volji niti po svoji moči, temveč po neki nedoumljivi volji in njeni prav tako nedoumljivi moči in oblasti. Toda kaj morem za to, če me ta moč in oblast ne vodita tako, da ne bi dvomil o njunem obstoju? Dovolj, da najdem v sebi pot, na kateri bi staro resnico na novo spoznal, in šele potem govori z menoj!«

4 Nato je spreobrnjeni farizej odgovoril: »Kako velika mora biti pri človeku slepota razuma in srca, če želi ob takšnih pojavih, in še zlasti ob takšnem nauku, še premišljevati in vse natanko pretehtati, ali in zakaj je Bog sklenil v tem času znova dati ljudem te zemlje znamenje o Svojem vsemogočnem obstoju, in ali je to znamenje tudi vesplošno veljavno. O, Gospod in Mojster poln čiste Božje moči, bodi tudi zaslepljenim in zakrknjenim milosten in usmiljen!«

5 Jaz sem rekel: »Priatelj, pusti to; na tem svetu ima vse svoj čas. V duši tvojega sopotnika je še preveč zlata in srebra tega sveta, zato Božje kraljestvo pri takšnih ne more tako zlahka zasesti svojega prostora kakor pri človeku, ki mu mamon tega sveta še ni otrdil in oslepil duše. Pismouk prelaga krivdo na Boga, pravi, da ga je Ta zanemarjal, ne pomisli pa, da je velikokrat dobil zelo pomembna svarila od Boga, ki bi mu lahko zelo osvetlila dušo, če ta že od otroštva ne bi bila tako polna pohlepa po zlatu in srebru.

6 V templju je bil že takrat, ko se je zgodil očiten čudež z visokim duhovnikom Zaharijem, ki so ga potem - ker je začel grajati in odpravljati velike zlorabe in prevare oblastičeljnih duhovnikov in njihovih zvestih privržencev —, zadavili med oltarjem in najsvetejšim. Bil je v templju, ko sta živela Simeon in stara Ana, in slišal je njune besede; v templju je bil tudi, ko sem kot dvanajstletni fant javno dal vedeti, kakšen duh prebiva v Meni, in poznal je Janeza, spokorjenega pridigarja v puščavi, sina Zaharija in stare pobožne Elizabete.

7 Toda zgolj zaradi zlata in srebra ni prepoznal luči iz nebes, čeprav so jo lahko že tisoči zgrabili z rokami. V možganih je celo veliko premišljeval, toda kaj duši, otrdeli in potemneli zaradi mamona, koristi takšno premišljevanje, podobno bežni blodni luči,

blisku, ki za trenutek razsvetli noč, potem pa nastane še veliko temnejši mrak, kot je prej prekrival zemljina tla.

8 Toda resnično vam povem: Če je že luč razuma v človeku tako zatemnjena, kolikšna mora biti v njem šele prava noč srca in duše! Zato naj ta pismouk s svojo blodno lučjo kar išče Božje kraljestvo; čim dlje ga bo tako iskal, tem težje ga bo našel! Dokler srca in s tem tudi duše ne bo povsem očistil mamona, vse dotlej ne bo mogel vstopiti v Božje kraljestvo.

9 Njegovo govorjenje je podobno govorjenju slepca, ki tudi Bogu delno pripisuje krivdo za to, da je slep, in ne razume, kako je mogoče, da drugi ljudje vidijo, on pa ne. Pri telesni slepoti je mogoče takšno govorjenje še opravičljivo, če se ni sam zlonamerno oslepil. Toda pri slepem v duši pa takšnega govorjenja ni mogoče opravičiti, ker bi lahko, tako kot številni drugi, že zdavnaj spregledal, če bi vestno uporabljal njemu dobro znana sredstva. Toda pustimo to; jutri bo še čas za pogovore o sredstvih za doseg notranje svetlobe. Te štiri ure preostale noči pa bomo namenili telesnemu počitku.«

10 Gostilničar me je na hitro vprašal, ali bi rad odšel v posebno spalnico.

11 Jaz sem odgovoril: »Ostali bomo kar tu pri mizi; Moji učenci že tako po večini spijo in tudi luči začenjajo ugašati.«

12 Gostilničar je bil s tem zadovoljen.

13 Tudi farizej je hotel ostati pri nas, toda pismouk mu je rekel: »Pojdi z menoj v svoje nepoškodovano stanovanje; to noč bi rad prespal pri tebi in se s teboj še o marsičem pogovoril.«

14 Farizej je odgovoril: »Dobro - toda pogovora to noč, kolikor je je še ostalo, ne bo veliko; kajti tudi meni so se že začele zapirati veke!«

15 Pismouk je rekel: »No, no, nič ne de, vseeno pojdiva počivat. Morda bova imela dobre sanje, ki nama bodo povedale več, kot bi lahko povedala drug drugemu; kajti ob takšnih priložnostih, ki so mi razburkala čustva, sem še zmeraj imel posebne sanje in prav gotovo mi tudi tokrat ne bodo prihranjene.«

16 Nato sta se oba odpravila k nočnemu počitku.

79. Pismoukove sanje

1 Zjutraj, ko je bilo sonce že visoko nad gorami, in sem bil tako kot navadno z učenci že na prostem, sta se zbudila tudi farizej in pismouk, se umila po strogi judovski navadi in farizej je tedaj vprašal pismouka, ali je kaj sanjal.

2 In ta je odgovoril (pismouk): »Da, prijatelj, tako kot sem ti napovedal, preden sva šla počivat, toda sanjal sem same neumnosti.

3 Poslušaj! Znašel sem se med visokimi gorami, in kamor koli sem pogledal, so bili sami rudniki zlata in srebra; videl sem množico rudarjev, ki so v velikih kupih spravljali kovini iz gora. Ko pa sem ju zagledal pred seboj v tako neznanski količini, sta začeli zame izgubljati vrednost, in ko so ju rudarji čedalje več spravljali na površje, mi je postalo neprijetno, in začel sem iskati izhod. Toda kamor koli sem se podal in skušal najti izhod, je bil ta že tako zadelan z velikanskimi kupi zlata in srebra, da je postalo nemogoče priti na prosto.

4 Zelo prestrašen in na robu obupa sem se obrnil na nekega rudarja, ki je bil v bližini, in ga prosil, naj mi pokaže izhod iz zlato-srebrne soteske.

5 Toda ta me je z zelo grobim glasom zavrnil: `Od tod ni izhoda. Kdor se izgubi v tej soteski, ta ne pride več ven; kajti natančno opazujemo, od kod je kdo prišel k nam in mu zamašimo izhod, takoj ko začne občudovati naše zaklade. V tej soteski so našli smrt nešteti mogočni in pomembni ljudje in ti ne boš zadnji!'

6 Po teh zelo grozečih besedah grobega rudarja, ki se je nato tudi takoj oddaljil od mene, sta moja strah in groza dosegla takšen vrhunec, da sem skoraj nezavesten padel po tleh; v tem hudem stanju sem v sanjah znova začel sanjati nove sanje.

7 K meni je prišel neki moški in me resno vprašal, kaj počnem na tem kraju.

8 Jaz pa sem rekel: `Zakaj me to sprašuješ - še sam ne vem kdaj, kako in zakaj sem se znašel tukaj. Tega si nisem nikoli želel, a kljub temu sem tukaj:

9 Nato je človek izginil in kmalu sem opazil, da se mi približuje nevarna žival. Še bolj sem se ustrašil. Nato pa sem videl, kako se je na nebu zabliskalo in blisk je zadel hudobno žival, katere podobe ti ne znam opisati. Začela se je zvijati, upirati in kmalu je zgrmela v globok prepad. V duši sem začutil olajšanje.

10 Vstal sem in pohitel k nekemu kraju, ki sem ga videl v daljavi in je bil videti prijazen in vabeč. Kmalu sem prišel v njegovo bližino. Zagledal sem privlačne vrtove z različnimi neznanimi sadnimi drevesi, katerih veje in vejice so se šibile pod nenavadnimi sadeži.

11 Na nekem vrtu sem zagledal tudi zelo lepe ženske in dekleta in zahotelo se mi je, da bi govoril z njimi. Toda kmalu me je veselje minilo; ko so me namreč dekleta in ženske zagledale, so začele kričati in bežati pred menoj.

12 Začel sem razmišljati, zakaj.

13 Tedaj sem kot iz nekega skrivališča zaslišal glas: `To je naš sovražnik! Bežite pred njim, da nas tudi tukaj ne oropa imetja, naše čistosti in nedolžnosti! Vi, naši moški, pa ga ujemite in zvežite ter vrzite v ječo, kjer prebivajo krastače in kače!:

14 Ko sem to slišal, sem se pognal čez drn in strn. Nazadnje sem od utrujenosti padel po tleh in se prebudil.

15 Resnično, to so bile neumne in moreče sanje, in še zdaj sem od velikega strahu poten po vsem telesu!

16 Prijatelj, kaj meniš o teh morečih in neumnih sanjah?«

80. Farizej razloži sanje

1 Farizej je rekel: »Prijatelj, te sanje, ki si mi jih pravkar opisal, se mi ne zdijo tako zelo neumne, kakor meniš, mislim, da so zate celo življenjsko pomembne, in to ti lahko razložim zelo na kratko!«

2 Pismouk je odgovoril: »Prav rad ti bom prisluhnil!«

3 Farizej je nadaljeval: »Poslušaj! Soteska iz zlata in srebra, ki te je tako zelo prestrašila in iz katere nazadnje nisi več mogel najti izhoda, kaže stanje tvoje duše, ki jo je omrežil pohlep po zlatu. Duša iz tega stanja kljub premišljevanju in iskanju ne more več najti izhoda na prosto, kjer je čista in živa resnica iz Boga. Rudarji, ki si jih videl, kako so omenjeni kovini v velikih kupih spravljali iz gore, so tvoje lastno nenasitno poželenje po teh zemeljskih zakladih. Rudar, ki ti je rekel, da iz te soteske ni več izhoda in ti z grobim glasom tudi napovedal zanesljivo uničenje, je tvoja vest, ki te še zadnjič skrajno resno opozarja, ker nisi več upošteval njenega nežnega svarilnega glasu.

4 Potem si se zelo prestrašil in ti je postalo tako tesno pri duši, da si kakor nezavesten padel po tleh. Menim, daje to znamenje treba razumeti takole: Začel si zaničevati svoj pohlep, mu skušal ubežati in si tako razbremenil dušo, začel si opuščati svojo staro ljubezen in s tem svoje materialno življenje ter padel po tleh kakor mrtev. Ker si to storil, se je v tebi kmalu prebudilo drugačno, že svobodnejše življenje.

5 Moški, ki je kmalu potem prišel k tebi in ti zastavil zelo pomembno vprašanje, na katero nisi znal odgovoriti, je spet bila tvoja vest, tvoj onstranski Božji duh. Po njegovem odhodu si kmalu zagledal nevarno žival, ki ni bila drugega kot tvoj stari pohlep, kite je kljub tvojemu svobodnejšemu duševnemu stanju zasledoval v tvoji naravi. Ker pa se ti tvoj stari greh zdaj gnusi in ti je že spomin nanj zopr in ga zaničuješ, se trudiš, da bi ubežal tej hudobni živali, da te ne bi znova pograbila, te uničila in umorila. Tvoj pravični strah pred tvojo hudobno živaljo opazi nebo in odpošlje svetlobni blisk žive Božje resnice. Blisk zadene tvojo hudobno žival, ta se še nekaj časa napenja in zvija, toda nazadnje le zgrmi v prepad in izgine iz tvoje duše.

6 Zdaj se ti, kakor v daljavi, pokaže udoben kraj, zaradi katerega ti postane prijetno pri duši. Pohitiš k njemu in pred njim zagledaš vrtove, polne lepih nenavadnih sadnih dreves in sadežev. Privlačni kraj ponazarja mir, ki se ti je znova vrnil v srce, vrtovi pa nove Božje resnice, ki ti zelo ugajajo. Ker pa se nikoli nisi ravnal po njih, niso tvoja

last, zato jih še zmeraj vidiš kot zunaj sebe in ne upaš poseči po sadežih.

7 V nekem vrtu si zagledal tudi lepe ženske in dekleta, s katerimi bi se bil rad pogovarjal in se bolj seznanil z njimi. Ko pa te one kot najbolj notranje žive resnice zagledajo kot povsem pozunanjenega razumskega človeka, zbežijo pred teboj in ti premišljuješ: Zakaj me nočejo, zakaj bežijo pred menoj? Spet se prebudi tvoja vest in ti pokaže, da nisi nikoli naredil ničesar iz ljubezni do Boga in bližnjega, si pa povzročil revnim vdovam in sirotam veliko krivic; moraš jih poravnati - to pa tvoj razum navda z grozo.

8 Potem ti vest znova reče: `Pograbite in zvežite ga - tvoj pozunanjeni razum namreč -, in ga vrzite v temno ječo, kjer prebivajo krastače in kače!' Povedano drugače, to pomeni: Ti sam vkleni svoj posvetni razum z živo vero v Boga in Njegovega maziljenca, ki je poslan k nam, preženi ta razum, vrni ga mračnemu svetu in njegovim strupenim skrbem; kajti iz Božje besede se mora roditi nov in čist duhovni razum, sicer ne boš mogel vstopiti v kraj resničnega dušnega miru, polnega tolažbe.

9 Nato se znova ustrašiš, ker zmotno misliš, da je vse tvoje življenje vsebovano v zunanjem razumu, in potem še nekaj časa bežiš čez oster drn in strn brez življenja. Drn in strn pa sta podobna neumnostim posvetne modrosti, kite utrudijo in te znova pripravijo do padca. Blagor tebi, če se boš po padcu prebudil v duhu polne Božje resnice, tako kot si se znova prebudil iz svojih dobrih in zate zelo pomembnih sanj v zemeljsko telesno življenje!

10 Glej, tako sem razumel pomen tvojih sanj in sem ti ga tudi brez zadržkov povedal. Toda po mojem dobrem zaznavanju pa ta razlaga ni zrasla povsem na mojem zelniku; razločno se mi dozdeva, da naj bi mi v srce in na usta besede položil višji duh. Prepričan sem tudi, da te je duh Tistega, ki so mu poslušne moči nebes in vse prvine te zemlje - kot smo videli -, tudi spravil v takšno sanjsko stanje.

11 Kljub temu pa lahko verjameš, kar hočeš. Povedal sem svoje, zdaj pa bom takoj poiskal velikega Mojstra in pogledal, kaj počne; ti pa lahko počneš, kar želiš.«

12 Skrajno presenečen nad razlago svojih sanj je pismouk dejal: »Poslušaj, storil bom, kar boš ti - zato pojdiva!«

81. Tempeljska duhovnika poiščeta Gospoda

1 Ko sta stopila iz stanovanja na prosto, sta zagledala veliko pogorišče in svoje sopotnike, ki so prizadevno zbirali svoje zaklade, ki jih ni uničil ogenj, da bi jih odnesli na kakšen varnejši kraj.

2 Eden od njih je zaklical pismouku (tempeljski duhovnik): »Ali ti ni nič mar za tvoje zaklade?«

3 Pismouk je odgovoril: »Do tistega, kar je nedvomno moje, bom prišel še dovolj zgodaj; in če ne bom našel nič svojega, se zaradi tega tudi ne bom žalostil. Vi si kar prizadevajte za smrt, jaz se bom zdaj raje ozrl za življenjem!

4 S temi besedami sta se oba odpravila naprej.

5 Drugi farizeji pa so se med seboj pogovarjali: »Je morda Galilejec zdaj zmedel še našega edinega pismouka?«

6 Pismouk pa se na to ni oziral in se je s povsem spreobrnjenim farizejem podal v gostišče, da bi tam govorila z Menoj. S Svojimi učenci pa sem bil še na prostem, in tako Me v gostišču ni bilo.

7 Ker sta Me pogrešala, sta vprašala gostilničarja, zaposlenega z urejanjem velike jedilne mize, kje sem, ali pa sem morda že zapustil kraj.

8 Gostilničar je odgovoril: »Gospodar življenja še ni odšel. Z učenci je nekje zunaj; kje, vama ne morem povedati, saj je to dvorano zapustil, še preden sem se zbudil. Še zmeraj pa hranim potovalne cule nekaterih Njegovih učencev, in to kaže, da Gospod tega kraja še ni zapustil. Upam, da se kmalu vrne, saj bo zajtrk že pripravljen in to gotovo ve tudi sam. Pojdita ven in ga poiščita; kajti iskati Gospodarja življenja je vredno truda! To bom storil tudi sam, takoj ko dokončno uredim mizo. Moj ozdravljeni glavni sluga je svoje že opravil.«

9 Farizej je rekel: »Kaj pa počne deset očiščenih? Ali so še tukaj ali pa so že odšli?«

10 Gostilničarje odgovoril: »O, ti so odšli že ob svitu. Kam, pa bo Gospod tudi najbolje vedel!«

11 Po teh besedah sta oba naglo zapustila dvorano in Me šla iskat. Hodila sta skozi kraj in spraševala tega ali onega, ali Me je videl, toda nihče jima ni vedel nič povedati.

12 Na koncu mesta sta naletela na otroka, revno siroto. Vprašala sta deklico, ali Me je morda videla v družbi skupine moških.

13 In otrok je odgovoril: »O da! Glejta, tam na griču proti Kani sedijo tujci - in eden mora biti nekaj posebnega, saj mi je nenadoma ozdravil oči. Gotovo vesta, da sem bila že od rojstva slepa in me je uboga mati vsak dan postavila pred mestna vrata, da sem prosila miloščino!«

14 Deklico sta bogato obdarila in vesela je pohitela k materi; ta jo je kmalu zagledala in ji skrajno presenečena stekla naproti, da bi jo povprašala o vsem.

15 Onadva pa sta pohitela naravnost na grič in prišla k nam prav tedaj, ko smo vstajali s tal, da se vrnemo v gostišče.

16 Ko sta prišla k nam, sta Me najljubezniveje pozdravila in Me prosila, ali lahko ostaneta ob Meni.

17 In Jaz sem rekel: »Če hočeta, ostanita. V gostišče pa se borno vrnili po drugi poti, ne skozi trg. Kajti slepi deklici sem povrnil vid; ona in njena mati bosta to povedali še

vsem drugim, in če bi šli skozi trg, bi se ljudje zgrinjali k nam, da bi Me videli in častili, temu pa bi se rad ognil. Pojdimo torej!«

18 Po teh Mojih besedah smo naglo zapustili grič in se po kratkem ovinku kar najhitreje usmerili v gostišče.

19 Prav tedaj, ko smo vstopili v dvorano, se je gostilničar odpravljaj, da bi Me poiskal, saj je dokončno uredil mizo. Prehiteli smo ga, zato se Mi je opravičeval, da je bil tako počasen. Pomiril sem ga in rekel, naj kar prinesejo na mizo zajtrk, in to se je tudi takoj zgodilo. Posedli smo okoli mize in začeli dobro razpoloženi zajtrkovati.

20 Med zajtrkom se je govorilo tudi o ozdravitvi slepe deklice. Temu se je gostilničar nadvse čudil, hotel je celo nekoga poslati po revno deklico in njeno mater. Jaz pa sem svetoval, naj to opusti, da ne bi zbujali prevelike pozornosti; ko bom odšel iz kraja, bo imel dovolj časa, da se spomni revnih. In gostilničar je to upošteval.

82. Čudež z vinom in njegove posledice

1 Ko je gostilničar slišal, da bom morda kmalu zapustil mesto, se je razžalostil in rekel: »O Gospod in Mojster, menda ne boš že danes zapustil tega kraja?«

2 Jaz sem rekel: »Prijatelj, še veliko je slepih in gluhih v srcu in duši; tudi k njim moram in jim pomagati. Tako kot vam dobro dene, da sem prišel k vam, bo dobro delo tudi številnim, ko bom prišel k njim. Toda nekaj ur bom le še prebil v tvoji hiši, in v tem času se bo govorilo o marsičem. Naj nam prinesejo na mizo še nekaj svežega in čistega vina!«

3 Gostilničar je rekel: »O Gospod in Mojster, bolj svežega, čistejšega in boljšega vina v vseh svojih kletah nimam. Kaj naj storim?«

4 Jaz sem rekel: »Pojdi v klet, ki je pod to dvorano, pa ga boš že nekaj našel!«

5 Gostilničar je odvrnil: »O Gospod in Mojster, pod to dvorano je sicer stara klet; toda v njej ni drugega kakor stara, skoraj neuporabna kletarska oprema: cevi, vrči in drugo posodje. O vinu ni niti sledu!«

6 Jaz sem rekel: »Prav zato nam prinesi vino iz te kleti, da boste ti in vsi, ki so v tvoji hiši, še bolj kot doslej videli, da takšnih stvari nikoli ne zmore noben esen - pismouk namreč še zmeraj misli, da je tako! «

7 Nato je gostilničar rekel: »O Gospod in Mojster, nihče v vsej moji hiši ne misli več tako razen pismouka! Verjamem, da v Tebi telesno prebiva polnost Božjega duha. Tvoja volja je Njegova volja in Tvoja beseda je Njegova beseda, zato je vse, kar govoriš, večna resnica, luč, ljubezen, življenje in tako rekoč uresničeno delo. Poleg tega tudi verjamem, da je zdaj v tej stari kleti vino, in to zanesljivo najboljše sorte!«

8 Jaz sem rekel: »Pojdi torej dol in nam ga nekaj prinesi!«

9 Gostilničar je vzel velika vrča in enako tudi glavni hlapec, šla sta v omenjeno klet in zelo presenečena v vseh starih ceveh - približno sto petdeset jih je bilo -, vseh vrčih in drugem posodju, ki je bilo zdaj vse v dobrem stanju, našla polno najboljšega vina. Pokusila sta ga in ugotovila, da je nadvse dobro in okusno. Z njim sta napolnila štiri vrče, jih prinesla na mizo in nalila vino v naše že prazne kozarce.

10 Farizej je bil prvi, ki je kozarec spraznil do zadnje kaplje in sopotniku, ki si ni upal piti takšnega morda začaranega čudežnega vina, rekel: »Pokusi vino, da se boš tudi ti prepričal, da je veroizpoved našega gostilničarja nekaj pristnega!«

11 Pismouk je nato le vzel kozarec, začel vino pokušati, in ker mu je celo preveč ugajalo, ga je tudi on izpil do zadnje kaplje.

12 Ko je povsem spraznil kozarec, je rekel (pismouk): »Resnično, to je eno tistih znamenj, ki jih ni mogoče pojasniti kot nekaj naravnega. Kajti o ozdravitvah vseh vrst bolezni zgolj z nadvse trdno vero in nezlomljivo voljo pripovedujejo že stare zgodbe in tradicije. Kajti tu in tam se še najdejo, čeprav redko, povsem nepokvarjeni ljudje, ki imajo nadvse veliko življenjsko moč. Na bolnika delujejo s svojo vero in voljo, prežarita ga, izpolni ga nekakšen življenjski ogenj in tedaj lahko v trenutku ozdravi -, to lahko preberemo v starih zapisih skoraj vseh znanih ljudstev. Ve se tudi, da so že živeli ljudje, ki so z dobrim ali slabim namenom ob najlepšem in najvedrejšem dnevu zmogli pričarati vse mogoče in narediti še druge stvari, ki so se naravnemu človeku morale zdeti čudežne. Toda o čem takem - da bi kdo najprej zgolj z voljo usposobil stare, prazne cevi in drugo posodje in jih nato še napolnil z najčistejšim, najboljšim vinom -, pa kronike in stare legende ne poročajo. In takšno znamenje je tudi zame nekaj nadčloveškega in se ne more zgoditi brez obilja resnične Božje moči, zato začenjvam zdaj tudi jaz verjeti, da si Ti resnično Božji maziljenec!«

13 Jaz sem rekel: »Dobro je zate, da verjameš! Toda v Moje kraljestvo življenja ne bodo mogli povsem vstopiti tisti, ki bodo iz svoje vere Vame govorili: 'Gospod, Gospod in Mojster!', temveč samo tisti, ki bodo živeli in ravnali po Mojem nauku. Kajti Moje besede, če jih kdo uresničuje, so življenje in Božja moč; toda pri ljudeh, ki besede sicer slišijo in si jih tudi zapomnijo, vendar se po njih ne ravnaajo in ne živijo, pa k večnemu življenju njihove duše ne pripomorejo - zadostovale pa jim bodo za sodbo, torej za drugo smrt v drugem življenju. To sem vam povedal zdaj zato, da se nihče ne bo mogel izgovarjati, da tega ni vedel!«

14 Pismouk je nato rekel: »Gospod in Mojster, zdaj sicer lahko verjamemo in smo zaradi znamenja, ki si Ga naredil tukaj, prepričani, da so Tvoje besede čista resnica. Kaj pa bo prepričalo o resnici tiste, ki bodo Tvoj nauk prejeli od nas, saj pred njimi ne bomo zmožni narediti nobenega znamenja, ki bi dokončno potrdilo resnico, vsebo-

vano v Tvojem nauku?

83. O drevesu življenja in drevesu spoznanja

1 Jaz sem odgovoril: »Prvič, resnica tudi brez znamenj zmeraj ostaja resnica, kdor po njej živi in ravna, bo že sam v sebi najbolj živo spoznal, da je Moj nauk Božja, in ne človeška beseda.

2 In drugič: tisti, ki bodo Moj nauk o Božjem kraljestvu v človeku prenašali na druge in ne bodo zgolj učitelji, temveč tudi uresničevalci Moje volje, ki je jasno izražena v Mojem nauku, bodo v Mojem imenu zmožni delati celo večje čudeže, kot jih delam Jaz.

3 Toda tisti, ki bodo zgolj učitelji, in ne tudi sami uresničevalci Mojega nauka, ne bodo zmožni delati znamenj; kajti moč delati čudeže ne izhaja iz razuma, temveč iz žive vere in trdne dejavne volje. Razum možganov je namreč človekova mrtva posvetna luč, ki nikoli ne more prodreti v najgloblja življenjska območja duha in v njegovo moč; toda živa vera v srcu je prava življenjska luč duše, in ta prebudi v duši duha in povzroča, da ta prežame vsega človeka. Ko pa človeka prežame duh, ga hkrati prežame tudi vsemogočna moč duha; in kar tedaj živi duh kot eno bitje z dušo hoče, se tudi zgodi, in z voljo je dejanje že opravljeno.

4 Zato je v Pismu tudi zapisano: `Bog je v vrt življenja postavil dve drevesi: drevo življenja in drevo spoznanja, ter rekel človeku: `Če boš jedel samo sadeže z drevesa življenja, boš tudi živel; če pa boš jedel sadeže tudi z drevesa spoznanja, preden jih bom blagoslovil zate, bo nadte prišla smrt in umrl boš' !'

5 Človek, ki je imel svobodno voljo, pa se je dal zvabiti kači svojega poželenja in je jedel tudi z drevesa spoznanja, še preden ga je blagoslovila dozorela vera v njegovem srcu. To pomeni, da je začel iskati in doumevati Božjega duha in s tem duha življenja, z razumom možganov, posledica pa je bila, da se je tako samo čedalje bolj oddaljeval od Boga, namesto da bi se Mu čedalje bolj približeval. In to je že bila smrt, to pomeni - smrt duhovnega človeka; tako je postal človek nemočen, izgubil je oblast nad vsemi stvarmi v naravi in si je bil prisiljen ob medlem siju razuma svojih možganov in v potu svojega obraza priskrbeti svoj kruh fizično in še bolj duhovno.

6 In glej, tako so se ljudje vse do tega časa tako zelo oddaljili od Boga in s tem tudi od pravega notranjega življenja, da skoraj ne verjamejo več v nikakršnega boga in tako tudi ne v nadaljevanje življenja duše po odpadu telesa. In tisti, ki še mehanično verujejo v enega Boga ali v najbolj slepem praznoverju v številne bogove, podobno kakor pogani, si Boga ali bogove predstavljajo tako neskončno daleč od sebe, da se jim nazadnje zdi nemogoče, da bi se lahko človek približal temu Bogu, ki je zanj tako

neskončno oddaljen.

7 In da je zdaj Bog sam telesno prišel k ljudem v vsej polnosti Svoje večne moči in oblasti, z vso Svojo ljubeznijo in modrostjo, tega ne prepoznajo, in to imajo v svoji veliki slepoti in neumnosti celo za nemogoče, ko pa vendarle Bog zmore vse. Zato imajo samega Boga, ker se jim zdaj razodeva iz fizičnih ust, in ne z bliskanjem in grmenjem, za bogokletneža in hudobnega hujskača ljudi proti Bogu in proti kraljem sveta, ki se imajo za bogove in se kot takšni pustijo častiti ljudem.

8 In glej, tako je zato, ker so vsi ljudje raje uživali mrtvi sad z drevesa spoznanja kakor tistega z drevesa življenja, ki je živ sad in daje življenje. «

84. »Adam, kje si?« — pomembno vprašanje

1 (Gospod): »Potem, ko je Adam že zaužil prepovedani sad, ga je Bog vprašal: `Adam (ali človek), kje si?' In to vprašanje je zastavljeno še danes in bo ostalo zastavljeno do konca tega sveta, dokler bo še živel kakšen človek, ki bo raje jedel z drevesa spoznanja kakor z drevesa življenja.

2 Kajti človek, ki je z drevesa spoznanja, še prehitro izgubi Boga, sebe in svoje notranje življenje, in ne ve več, kdo je, zakaj je tukaj, in kaj naj bi nastalo iz njega. Njegova duša se napolni s strahom in grozo in v razumu možganov svojega telesa išče pomirjajoči in tolažilni odgovor na svoje vprašanje: `Človek, kje si?' Toda neprenehoma se poraja isti odgovor brez tolažbe: `Obsojen si, sodba pa je prava smrt duše! V potu svojega obraza si priskrbi kruh!'

3 Kaj naj bi duša našla v možganih? Nič, le ponotranjene podobe tega sveta, ki so od tega, kar je duhovno in življenjsko, še veliko bolj oddaljene kakor duša sama. Če duša ne spozna duha življenja, ki je iz Boga in zmeraj tesno povezan z njo, kako ga bo potem spoznala z možgani svoje telesne glave še pogosto neskončno bolj oddaljenega v podobah sveta?

4 Iz te popolne obrnjenosti se nujno samo po sebi rodi še večja obrnjenost, v kateri si duša predstavlja Božje bitje čedalje bolj oddaljeno in čedalje manj dosegljivo, in sicer vse dotlej, dokler Ga povsem ne izgubi in potem preide v epikurejstvo ali cinizem (epikurejstvo - hlepenje po užitkih; cinizem - brezobzirna zajedljivost).

5 V tem stanju, v katerem je zdaj večina svečnikov vseh vrst in združb ter večina farizejev, starešin in pismoukov, knezov in kraljev s svojimi številnimi privrženci vred, duša ne spozna nobene resnice več. Laž ji pomeni toliko ali še več kakor najčistejša resnica, če si lahko z njo pridobi le neko zemeljsko korist; če jo pri tem ovira kakršna koli resnica, ji postane sovražna in se je ogiba ali pa jo preganja z ognjem in mečem.

6 V takšnem stanju za dušo tudi ni nobenega greha več, in človek, ki mu je dana neka

posvetna moč, potem počenja, kar se mu zljubi in kar ugaja njegovim čutom; in potem gorje pravičnemu, ki živi v življenjski resnici in se odpravi k takemu mogočnejšu ter mu reče: »Zakaj sovražiš resnico, in zakaj si najbolj krivičen ljudem, ki na tej zemlji niso nič manj kot ti, zaslepljeni norec?«

7 Razglejte se po svetu - ali se morda ne dogaja tako! In kaj je krivo za to? Povem vam: nič drugega kot nenehno uživanje sadov z drevesa spoznanja!

8 Zdaj sem sam telesno prišel k ljudem, ki so se preveč oddaljili od resničnega cilja življenja, in jih znova sprašujem: `Adam, kje si?`, in nihče Mi ne zna odgovoriti, kje je in kdo je - in zdaj jim znova kažem drevo življenja in jih spodbujam, naj jedo njegove sadove, da se nasitijo z njimi.

9 Resnično, povem vam: Kdor bo jedel z drevesa življenja, ta bo tudi pridobil resnično življenje duha iz Mene, in potem ne bo več lačen in ga ne bo več mikalo, da bi jedel z drevesa smrti! Kajti kdor zaživi življenje duha iz Mene, pridobi že vso njegovo modrost; in šele ta blagoslovi drevo spoznanja, in duša v trenutku spozna več, kakor bi z vsem svojim zunanjim in praznim razumskim iskanjem v tisoč letih.

10 Ko pa boste dosegli resnično življenje, boste v Mojem imenu sposobni delati tudi znamenja in boste tudi vsakomur lahko pričevali o resničnosti Mojega nauka, če bo to nujno. Ali si me, pismouki prijatelj, zdaj dobro razumel?«

85. O Gospodovem učlovečenju

1 Pismouk je odgovoril: »Da, Gospod in Mojster; vendar ko sem tako pred Teboj, sem kot bi bil povsem uničen! Kajti kaj je človek v primerjavi s Teboj!«

2 Jaz sem odgovoril: »Poglej Moje učence! Ti so že več kot dve leti nenehno ob Meni in Me gotovo poznajo veliko bolje kakor ti zdaj, vendar zaradi tega ni bil še nihče uničen.

3 Mojzesu je bilo sicer, ko je zahteval, da bi videl Jehovovo obličje, rečeno: `Boga ne more nihče videti in pri tem ohraniti življenja!`, mišljeno je bilo telesno življenje. Toda tedaj se je govorilo samo o Bogu kot večnem duhu, ker si Bog v tistem času še ni nadel človeške podobe, saj za to po Njegovem večnem redu še ni prišel pravi čas.

4 Toda zdaj se je po napovedih prerokov Jehova utelesil kot človek te zemlje in tako Medse kot pravečnega duha in ljudi postavil varovalni zid, da Ga lahko ljudje, ne da bi bilo ogroženo njihovo življenje, vidijo, se Ga dotaknejo, Ga slišijo in govorijo z Njim, in nikomur se ni treba bati, da bi bil zaradi Moje vidne navzočnosti kakor koli uničen.

5 Med Menoj in vami, ljudmi, je bil sicer neskončen prepad, zaradi katerega se Mi ni mogel približati niti najpopolnejši angelski duh; toda zdaj je čez omenjeni prepad zgrajen most, in ta se na vaši strani imenuje ljubezen do Mene, na Moji strani pa sem

Jaz, iz Svoje zmeraj velike, toda nadvse mogočne ljubezni do vas, ljudi, sam postal človek iz mesa in krvi ter prevzel tudi vaše slabosti, da ne bi bil večno oddaljeni Bog, temveč da bi se vam povsem približal in bil zlahka dosegljivi oče, prijatelj, brat in bom to po meri vaše ljubezni do Mene tudi ostal.

6 Ker pa je zadeva med Menoj in vami, ljudmi, zdaj takšna, in tako tudi povsem drugačna kakor v Mojzesovem času, nihče ne more reči, da bo uničen zaradi Moje božanske visokosti in veličastja, ki prebivata v Meni v vsej polnosti, ker sem sam iz vsega srca blag in ponižen in poln največje potrpežljivosti, ljubezni in usmiljenja. Bodi torej pogumen in se Me ne boj, saj sem te ljubil že veliko prej, preden si sploh bil!«

7 Pismouk se je nato oglasil bolj pogumno in samozavestno: »Toda Gospod in Mojster, kako si me lahko ljubil, še preden sem sploh bil?«

8 Jaz sem rekel: »Brez Moje ljubezni ne bi bilo sveta in tudi ne človeka. Vse, kar vsebuje neskončni ustvarjeni prostor, je po Moji volji utelešena ljubezen in zato si to zanesljivo tudi ti.

9 Moja ljubezen pa je večna in tako je v bistvu bistva večno tudi vse, kar je iz nje izšlo, izhaja in bo na vekomaj izhajalo.

10 Živ duh v človeku sta prav Moja večna ljubezen in modrost, ki vse ustvarjata, urejata in ohranjata; in ta duh je pravzaprav resnični in v sebi že večni človek v človeku, ki se po Mojem večnem redu v njem šele sčasoma, zaradi osamosvojitve, obda z dušo in telesom in tako postane na zunaj vidna oblika.

11 Če je torej tako in drugače niti biti ne more, boš pač spoznal, da sem te ljubil že neskončno dolgo prej, preden si sploh bil to, kar si zdaj. Zdaj si od Mene le na videz ločena življenjska iskrica Moje ljubezni in lahko sam postaneš Meni podoben velik in samostojen plamen ljubezni tako, da nadvse ljubiš Mene in svojega, tebi povsem podobnega bližnjega kakor sebe samega. Če si to in če Me boš tudi tako ljubil, boš tudi kmalu v sebi sam spoznal, da sem Jaz kot večna ljubezen vse v vsem in da je tudi vse v Meni. Ali razumeš to?«

86. O pravem strahu pred Bogom

1 Pismouk je rekel: »Srce me tiho opozarja, kot da bi dobro razumel, toda v glavi imam pravo zmedo. Zdaj vidim, da takšne stvari lahko razumeš zgolj s srcem duše in nikoli z razumom možganov. Toda Mojzes je zapovedal, da se je treba Boga bati, in samo k Njemu ves čas moliti. Ali se Te torej ni treba več bati in Te ne častiti, kot je predpisano?«

2 Jaz sem rekel: »Da, da, to je Mojzes sicer zapovedal, in tudi prav je bilo tako; toda v današnjem času nihče več ne razume, kaj pomeni 'bati se Boga', in vi, duhovniki, ste

deloma zaradi svoje zaslepljenosti, večinoma pa zaradi svojega nenasitnega pohlepa razvili povsem zgrešene in sprevržene pojme o strahu pred Bogom; tako se še tisti šibki ljudje, ki malo verujejo v Boga, Boga bojijo kot hudobnega, najbolj neusmiljenega tirana, ki je brez ljubezni in usmiljenja, in se zgrozijo ob besedi in pojmu `Bog, ker v Njem ne vidijo skoraj nič drugega kot večno jezo in večno maščevanje.

3 Zapovedano je bilo tudi, da mora človek častiti Boga in Ga nadvse ljubiti. Kako naj kdo neko božansko bitje ljubi in tudi najpristneje časti, če že ob njegovem imenu vzdrhti bolj kakor pred smrtjo?

4 Iz tega lahko dobro razbereš, kako napačno in skrajno sprevrženo pojmuje strah pred Bogom, in po vas še drugi ljudje.

5 Kaj pomeni `bati se Boga'? Bati se Boga pomeni: Boga nadvse ljubiti kot večno, najvišjo in najčistejšo ljubezen, in ker je Bog najvišja resnica, vztrajati v Božji resnici in se ne klanjati posvetni laži zaradi gmotne koristi.

6 Kdor je v vsem resnicoljuben, ta že čuti v srcu pravi strah pred Bogom; in kdor ga čuti, ta tudi Boga ves čas in polnoveljavno časti. Tako kot je laž veliko nespoštovanje Boga, je čista in živa resnica zmeraj najvišje spoštovanje in najpristnejše čaščenje Boga. Ali razumeš?«

7 Pismouk je odgovoril: »Da, Gospod in Mojster, jaz to že dobro razumem in spoznavam, da tudi ne more biti drugače; toda te resnice ne bo tako lahko razumljivo prenesti tudi drugim ljudem, ker so v njih že ukoreninjene vsakovrstne zmote in imajo laž za resnico. Poleg tega je tukaj še tempelj s svojimi predpisi, kaj in kako naj govorimo ljudem. In tako bo v prihodnje težko biti pravi ljudski učitelj. Toda pred vsako zmago mora biti boj! Ti, kot Gospod sam, si nam razkril resnico in tako nam pomagaj tudi proti sovražnikom resnice, to Te zdaj prosimo in te bomo zmeraj prosili, kajti brez Tvoje nenehne pomoči ne bomo zmogli ničesar.

8 Vprašanje pa je, kako naj Te prosimo, da nas boš uslišal in nam pomagal. Če Te zdaj za kaj pravega prosimo v Tvoji navzočnosti, nam prošnjo takoj in zlahka uslišiš; kako pa bo tedaj, ko ne boš več osebno navzoč, kot si zdaj? Kako naj prosimo tedaj?«

9 Jaz sem odgovoril: »Tvoje vprašanje je še tako zelo farizejsko! Če boš živo verjel Vame, se ti bo tudi ves čas uresničevalo, kar boš Očeta v Meni prosil v Mojem imenu, in za to ne potrebuješ Moje osebne vidne navzočnosti, saj sem v duhu navzoč povsod, vse vidim in slišim in do potankosti in najjasneje vem za vse od največjega do najmanjšega.

10 Če Me boš v duhu in polni resnici prosil za nekaj, te bom zanesljivo tudi slišal in

uslišal; ne uslišim pa prošenj, izgovorjenih zgolj z ustnicami in skrivnostnimi besedami, kot je pri vas v navadi.

11 Kot pismouk tudi veš, kaj je Bog po nekem preroku odgovoril ljudstvu, ko ga je to zaradi tedanjih stisk zaprosilo, naj usliši njegove prošnje: `Poznam tebe in ljudstvo, ki Me časti in prosi z ustnicami - njegovo srce pa je daleč od Mene!' Glej, tako tudi odslej ne bo uslišana nobena zgolj ustna molitev, še najmanj plačana!

12 Kdor pa Me bo poln žive vere v srcu prosil za kaj pravičnega, temu se bo tudi izpolnilo tisto, za kar je prosil.

13 Kdor pa v Mojem imenu živi in ravna po Mojem nauku, ta resnično moli neprenehoma in mu bo zato tudi ves čas dano, kar bo potreboval.«

14 Pismouk je rekel: »O Gospod in Mojster, v srcu se Ti zahvaljujem za ta Tvoj tolažilni poduk, in zdaj sem prepričan, da bo po Tvoji, zdaj glasno izgovorjeni volji, prosečemu tudi dodeljeno, za kar bo prosil!«

87. Urjenje v veri in zaupanju

1 Nato so nekateri Moji učenci rekli: »Gospod, vse bi bilo dobro, če človek na tem svetu le ne bi bil izpostavljen skušnjavam, ki bi ga zapeljevale v greh. Ko človek potem v nekem trenutku šibkosti tako zelo hitro zagreši to ali ono, že oslabita njegovo zaupanje in vera. In četudi storjeni greh obžaluje in škodo, ki jo je povzročil, v celoti poravnana, kljub temu postane v duši plašen in si ne upa več s tolikšnim zaupanjem obrniti se Nate, kot bi se, če ne bi bil nikoli grešil.

2 Kako naj bi Te potem takšen človek prosil za nekaj in bi bil tudi prepričan, da ga boš uslišal?«

3 Jaz sem odgovoril: »Vedeti mora, da, prvič, nisem jezljiv in maščevalen, temveč potrpežljiv in najbolj ljubeče nežen Bog, kot so to že povedali preroki, in zdaj vsem grešnikom kličem: Pridite k Meni vsi, ki ste utrujeni in obremenjeni z grehi - vse vas bom osvežil!

4 In drugič, ljudje naj se ves čas urijo v pravi molitvi, in pri tem naj ne popustijo; kajti pravo in trdno zaupanje si bo človek pridobil tudi s pravo vajo, ki učencu v katerem koli poklicu pripomore do mojstrstva.

5 Človek, ki je dobro preskrbljen z vsemi tuzemskimi dobrinami, zlahka pozabi na pravo molitev polno zaupanja. Ko pa ga potem doleti kakšna nesreča, začne sicer tudi z molitvijo iskati pomoč pri Bogu, toda v sebi ne zaupa dovolj, da ga bo Bog uslišal; očitni razlog pa je pomanjkanje izurjenosti v živem polnem zaupanju v Boga.

6 In s čim bi človek lahko bolje okrepil svoje zaupanje v Boga kakor z vajo v molitvi in vztrajnih prošnjah? Kakšna je poglobljena vztrajna molitev, pa sem vam že povedal.«

7 Učenci so se spogledali in Andrej je rekel: »Gospod, dobro se spominjam prilike, ki si nam jo povedal ob neki podobni priložnosti; v njej si govoril o nesramnem beraču, ki je prosil ponoči, in mu je hišni gospodar nazadnje sredi noči skozi okno dal kruha bolj zato, da bi imel mir pred nadaljnjim tarnanjem in rotenjem kakor iz resničnega usmiljenja.

8 O tej nekoliko posebni priliki sem kar precej premišljeval, nisem pa je mogel prav povezati s Tvojo največjo ljubeznijo in usmiljenjem. Šele zdaj se mi je začelo svitati, ko si spregovoril o nenehnih molitvah in vztrajnih prošnjah in tudi o urjenju v veri in zaupanju Vate.

9 S prošnjami za kruh ob polnoči si gotovo mislil tudi na urjenje v veri in zaupanju Vate, pri tem si s sprva nekoliko naglušnim hišnim gospodarjem ponazoril Sebe samega in z beračem nas, ljudi, ki naj ne bi nikoli opustili molitev in prošenj, četudi nas ne bi takoj uslišal.

10 Ti torej sam hočeš, da Te z nenehnimi molitvami in prošnjami pošteno nadlegujemo, preden nas uslišiš, saj tako trajno uriš in razvijaš naše zaupanje Vate, da si lahko v sebi končno pridobimo moč, s katero naj bi dosegli svoj dan življenja, ki je Tvoje kraljestvo v nas, v katerem sami kot Tvoji otroci v srcu svoje duše nosimo vsakršno pomoč in oblast, in ni več potrebno, da bi Te neprenehoma nadlegovali z rotenjem v noči svojega življenja. Kajti človek mora zdaj v šibkosti svoje življenjske noči še iskati pomoč; ko bo po Tvoji milosti sam postal močan in mogočen, pa si bo lahko pomagal sam. - Gospod, ali sem priliko, ki si nam jo povedal tedaj, prav razumel?«

88. Učinek nenehnih prošenj. Prilika o zatirani vdovi in krutem sodniku ([Luka 18,1-8](#))

1 Jaz sem rekel: »Priliko si dojel pravilno, dobro in resnično in jo na pravem kraju tudi na kratko povzel. Želim pa, da bi jo vsak od navzočih po svoji presoji še bolje razumel; in ker imamo še dovolj časa, naj povem še eno priliko, s katero boste še jasneje spoznali, da pravični človek ne sme popustiti v molitvi in prošnji, če želi doseči resnično moč Mojega kraljestva v sebi. Torej prisluhnite! (Luka 18,1)

2 V nekem kraju je živel sodnik, ki se ni bal ne Boga in ne človeka. (Lk 18,2) V istem kraju pa je živela tudi vdova. Prišla je k njemu in rekla: `O pravični sodnik, reši me mojega nasprotnika; kajti glej, tako in tako je s temi zadevami in pravica je povsem na moji strani!« (Lk 18,3)

3 Pravični sodnik je ugotovil to sicer že na prvi pogled, toda ni bil pri volji, da bi sprejel vdovin proces. Vdova pa ni odnehala, znova in znova je prihajala k sodniku in ga na

kolenih prosila, naj proces sprejme.

4 Sodnik sije mislil: Kaj naj storim? Četudi se ne bojim ne Boga in ne človeka - ker pa mi ta vdova dela toliko preglavic, jo bom rešil, da ne bo zmeraj znova prihajala in me oglušila s prošnjami! (Lk 18,4-5)

5 Ali ste iz te prilike dobro razbrali, kaj je sodnik rekel in tudi storil? Če pa je že takšen sodnik, ki je sodil strogo pravično po predpisih, uslišal vztrajne prošnje neke zatirane vdove in ji pomagal, ali ne bo Bog še toliko prej rešil Svojih izvoljenih, ki Ga kličejo dan in noč? Ali naj bi imel manj potrpljenja in ljubezni z njimi kakor omenjeni sodnik z vdovo? (Lk 18,6-7)

6 Resnično, povem vam, uslišal in rešil jih bo prav hitro, in sicer zdaj, v tem času, in tudi v tistem daljnem, ko bo spet kot Sin človekov, tako kot zdaj, prišel na to zemljo!

7 In ko bo Sin človekov tistikrat spet prišel na ta svet, ali mislite, da bo še našel vero?« (Lk 18,8)

8 Andrej je odgovoril: »Gospod in Mojster, ker sem že prej govoril, bi zdaj kar nadaljeval, če mi dovoliš!«

9 Jaz sem rekel: »Kar povej, ker si razumen, pogumen in znaš govoriti!«

10 Andrej je odgovoril: »Ta prilika pove isto kakor tista, ki sem jo prej znova povedal o hišnem gospodarju in prosilcu, ki je prišel ponoči prosit kruha; le da je stališče Boga do posvetnih ljudi, ki pri Njem iščejo pomoč v stiski svoje življenjske noči, v tej priliki še nazornejše kakor v tisti, ki sem jo povedal prej. Kajti v tej drugi je Bog navzoč tako rekoč zunaj vseh vezi zgolj kot pravičen sodnik, ki zmore zatiranim zmeraj pomagati, če hoče; pomaga pa jim tudi takrat, ko Mu zaradi vztrajnih prošenj postanejo že pošteno nadležni.

11 Tudi tu gre zgolj za urjenje vere in zaupanja; ko vera in zaupanje pridobita določeno neupogljivo moč, sta tudi uslišanje in pomoč že tu.

12 V pristavku, v katerem praviš, da bo Bog Svoje izvoljene, ki že poznajo moč vere in zaupanja, kot najbolj ljubeči oče zagotovo uslišal še prej, če se bodo v svojem že doseženem notranjem življenjskem dnevu, ko se bo vanje tu in tam morebiti še vrnila noč, obrnili Nanj po pomoč; pri tem pa se ne predstavljaš več kot težko izprosljivi posvetni sodnik, ki se kot sam svoj bog ne boji ne Boga in ne človeka, temveč nastopaš kot oče tistih, ki so že dosegli notranji življenjski dan. Zadevo sem razumel tako in menim, da se ne motim.

13 Mi vsi pa za zdaj še nismo povsem dosegli življenjskega dneva svoje notranjosti, temveč smo delno še zmeraj zelo vpeti v svojo staro življenjsko noč, zato Te moramo prositi še za prav veliko, da bi se tako urili v veri in zaupanju in se krepili. Ker pa si nam obljubil zanesljivo in skorajšnjo rešitev, trdno verjamemo, da se bo vsaka Tvoja

obljuba tudi izpolnila.

14 Toda znova si nam spregovoril o Svojem drugem prihodu na to zemljo in si na koncu tudi vprašal, ali boš tedaj med ljudmi še našel vero.

15 Odgovor na to vprašanje pa je daleč od tistega, kar zmoremo dognati, zato ti nanj ne morem odgovoriti. Ti sam boš najbolje vedel, kako bo z vero ljudi v daljni prihodnosti, in če hočeš, bi nam to lahko še natančneje razložil, kot si nam že ob marsikateri drugi priložnosti.«

16 Jaz sem rekel: »Tudi današnjo priliko si resnično, prav in dobro razumel in tako res razveselil Moje srce. In če boste to storili tudi drugi, potem res ne bo treba dolgo čakati na popolno odrešitev vaših duš izpod jarma materije tega sveta in njegovih čarov.«

89. Kako bo z vero v prihodnje

1 (Gospod): »Kar pa zadeva Moje vprašanje o položaju vere ljudi v daljni prihodnosti, ko bo Sin človekov spet prišel na to zemljo, naj vam - kot sem vam že pogosto opisal - povem, da bo tedaj na splošno še manj vere kakor danes. Kajti takrat bodo ljudje večinoma z neutrudnim raziskovanjem in računanjem pod varstvom na široko razvejenega drevesa spoznanja zelo napredovali v številnih znanstvenih vedah in umetnostih; z vsemi silami, ki so v naravi zemlje zdaj ljudem še skrite, bodo zmožni početi čudovite stvari in bodo tudi govorili: `Glejte, to je Bog - drugega ni!'

2 Verovali pa tisti ljudje skoraj ne bodo več. Ob Svojem vnovičnem prihodu torej med tistimi ljudmi ne bom našel nobene vere več.

3 Drugi, tudi velik del ljudi, pa bo tičal v še veliko globljem in mračnejšem malikovalskem praznoverju, kakor tičijo zdaj pogani po vsej zemlji. Tedanji veljaki in mogočnejši bodo kar zelo dolgo njihovi učitelji, zastopniki in varuhi; toda z vsem znanjem in strokovnostjo dobro opremljeni otroci sveta bodo na vso moč zatirali najmračnejše praznoverje in tako veljake in mogočnejše na zemlji spravili v nadvse veliko zadrego, ker bo dolgo zaslepljeno preprosto ljudstvo po zaslugi znanstvenikov in strokovnjakov vseh vrst in združb začelo spoznavati, da so ga veliki in mogočni, ki so sami brez vere, držali v trdem hlapčevstvu samo zaradi svoje posvetne slave in svojega udobnega življenja. In ko bom prišel tedaj, tudi pri teh ne bom našel nobene vere.

4 V času velikega mračnjaštva pri njih tudi ne bi mogel najti nobene vere več, ker so bili najneumnejši in najbolj slepi služabniki svojih gospodarjev. Ti pa so sami dobro vedeli, za kaj vse so uporabni povsem slepi, in da s tistimi, ki vidijo, tega nikoli ne bi mogli početi. Ko pa so slepi s pomočjo znanstvenikov in strokovnjakov tudi spreg-

ledali, so postali privrženci tistih, ki so jih večinoma osvobodili trdega hlapčevanja veljakom in mogočnežem. In ko bom prišel in rekel: `Poslušajte, ljudstva zemlje, zdaj sem spet prišel k vam in vam bom znova pokazal pravo pot k večnemu življenju vaših duš!' - kaj bodo rekli ti ljudje brez vsake vere?

5 Odgovorili Mi bodo: `Priatelj, kdor koli že si, opusti to staro, izrabljeno neumnost, ki se je na srečo že razblinila, zavoljo katere se je že vse od njenega začetka prelilo toliko potokov pogosto najnedolžnejše krvi! Če je tako imenovani dobri Oče v nebesih, ki Ga pa ne poznamo in zdaj tudi ne hrepenimo več po Njem, že tako velik prijatelj krvi, naj si spremeni velik ocean v kri in se nad njim skrajno zabava, toda mi takšnega življenjskega nauka, ki je namesto obljubljenega Božjega kraljestva na že tako obubožano zemljo prinesel ljudem samo najhujši pekel, ne potrebujemo več. Upoštevamo samo znanost in stroko vseh vrst in združb in ob tem živimo spokojno in mirno, čeprav zagotovo zgolj začasno; kajti zdaj nam je začasno, toda prijazno in mirno življenje veliko ljubše kakor negotova nebesa z vsemi lepimi blaženostmi vred, pridobljena z nešteto trpljenja in velikimi potoki nedolžno prelite krvi!'

6 Ob takšnem odgovoru prihodnjih ljudi se več kot upravičeno sprašujem, ali bom ob Svojem vnovičnem prihodu na zemlji še našel vero.

7 Toda, zdaj se pri sebi sprašujete, kdo pa bo kriv za to? Morda pekel? Gospod, pokončaj ga! Ali morda lažni, sebični preroki, pod katerih varovalnim plaščem bodo kmalu pognali različni veljaki in mogočneži kakor gobe iz vlažne prsti ter na vse strani netili vojne in trpinčili ljudi? Gospod, ne dopusti, da bi lažni preroki kdaj vstali v Tvojem imenu! Če pa sam tako hočeš, potem Ti mora biti tudi prav, če ob Svojem vnovičnem prihodu na to zemljo med ljudmi ne boš našel nobene vere več.

8 Na to pa odgovarjam: Kratkovidni človeški razum sicer presoja prav, saj tako razume, in tej posvetno človeški plati ni mogoče veliko ugovarjati; toda Bog, kot Stvarnik in večni Ohranjevalec vseh stvari in bitij, gleda na to povsem drugače in ima Svoje načrte z vsem, kar je ustvaril iz Sebe - zato tudi sam najbolje ve, zakaj med ljudmi na tej zemlji dopušča to in ono.

9 Šele na koncu bo z orožjem znanosti in strokovnosti z zemeljskih tal odstranjeno vse praznoverje, ob tem pa kljub temu ne bo noben človek niti najmanj prikrajšan v svoji svobodni volji.

10 Tako sčasoma med ljudmi ne bo nobene vere več; toda takšno stanje bo izredno kratkotrajno.

11 Šele v tistem času bom blagoslovil staro drevo spoznanja in po njem bo drevo življenja v ljudeh znova pridobilo staro moč, in odtlej bosta samo en pastir in ena čreda!

12 Kdor je to zdaj razumel, bo razumel tudi Moje vprašanje, ali bom v tistem času na zemlji še našel takšno vero, kakršna je zdaj. Takšne vere, kot je zdaj, v tistih prihodnjih časih prav gotovo ne bom našel - temveč drugačno! Kakšna bo, pa si zdaj ne morete niti predstavljati; toda ne glede na to se bo nekoč kljub vsemu zgodilo tako, kakor sem vam zdaj napovedal!«

90. O novem času

1 Nato se je oglasil eden izmed tako imenovanih Judogrkov: »Gospod in Mojster, ali bo s Tvojim vnovičnim prihodom na to zemljo ljudem spet dan kakšen nauk? Če boš prišel k njim spet z istim naukom, bodo rekli: `O, prihrani nam ta nauk, ki je povzročil toliko gorja na zemlji!'«

2 Jaz sem odgovoril: »Nauk, ki vam ga dajem zdaj, je Božja beseda, in bo ostal večno, zato bodo ljudje, o katerih zdaj govorimo, od Mene prejeli isti nauk, kot ste ga prejeli vi; toda v tistem času jim ne bo podan zakrit, temveč povsem razkrit v nebeškem in duhovnem pomenu. In to bo novi Jeruzalem, ki se bo iz nebes spustil na to zemljo. Šele v njegovi luči bodo ljudje spoznali, kako zelo so njihove prednike varali in goljufali lažni preroki, tako kot zdaj farizeji Jude.

3 Potem tudi ne bodo več Mene in Mojega nauka dolžili za vse množično gorje na zemlji, temveč bodo pripisovali krivdo skrajno sebičnim in oblastiželjnim lažnim učiteljem in prerokom, ker bodo že v luči svoje znanosti in številnih spretnostih še predobro spoznali, kakšnega duha otroci so ti bili.

4 Ko pa bo najsvetlejša luč novega Jeruzalema svetila nad vso zemljo, bodo lažnivci in prevaranti povsem razkriti, in prejeli bodo plačilo za svoje delo. Kolikor više se bo kateri izmed njih po svojem mnenju uvrščal, tem globlje bo padel. Zato se že zdaj varujte lažnih prerokov! Ali ste to tudi prav razumeli?«

5 Nato so se oglasili tudi Moji drugi učenci: »Gospod in Mojster, zakaj nam že zdaj Svojega nauka ne razkriješ tako, kot ga boš nekoč v daljni prihodnosti omenjenim znanstvenikom in strokovnjakom vseh vrst in združb? Takšen novi Jeruzalem bi potrebovali ljudje že zdaj !«

6 Jaz sem rekel: »Lahko bi vam še veliko več povedal in razkril, toda tega ne bi mogli prenesti vsi; ko pa bo duh resnice iz Mene prišel nad vas, vas bo tudi popeljal v vso resnico in modrost, in se boste že znašli povsem v luči novega Jeruzalema.

7 Ali boste potem tudi zmožni predati luč svojim učencem, pa je vprašanje, na katerega boste težko odgovorili, če predpostavimo, da ste dojeli in spoznali, da mora biti, prvič, nauk dan tako rekoč otrokom, in to bolj svobodno kakor pod prisilo, in drugič, da od nikogar ne morete zahtevati, naj prebere Pismo, če ne pozna črk.

8 Niti ne slutite, kako velikansko in vseobsežno znanost in strokovnost bodo ljudje nekoč razvili in kako zelo se bo zaradi tega razblinilo vse praznoverje med ljudmi! Kje na svetu lahko danes govorimo o čisti znanosti, zasnovani na dobro utemeljeni resnici, in kje o pravi strokovnosti, ki bi izvirala iz takšne znanosti?

9 Kjer je zdaj med ljudmi že razvita znanost in iz nje izpeljana strokovnost, je v njej zmeraj tudi več kot tri četrtine slepega praznoverja. Na takšnem gnilem sadežu s še neblagoslovljenega drevesa spoznanja ni mogoče zasnovati nobene višje nebeške znanosti; in če bi jo hoteli zasnovati na tem, bi rodila sad, ki bi bil primernejši za hrano zmajev kakor za človeško.

10 Poslušajte in si dobro zapomnite! Iz takšnih sadov bodo izšli tudi lažni preroki z vsemi svojimi lažnimi nauki in lažnimi čudežnimi znamenji ter uničili več kot tri četrtine zemlje. Kajti če bo kdo skušal Moj najčistejši resnični nauk združevati z znanostjo, ki zdaj obstaja med ljudmi in je prežeta z vsakovrstnim praznoverjem in strokovnostjo, ki le malo pove in koristi, v prepričanju, da bodo tako ljudje nauk lažje razumeli, je razumljivo, da se bo Moj nauk čedalje bolj onesnaževal, znanost in strokovnost, polni praznoverja, pa se bosta še globlje pogrezali v staro noč, kot se je to z njima dogajalo kadar koli od začetka človeštva. Nazadnje si ju bodo za nekaj časa prilastili celo lažni preroki, da bi si z njuno pomočjo toliko lažje pridobili čim več zaslepljenega ljudstva.

11 Toda tako ne bo ostalo; o pravem času bom obudil ljudi za čisto znanost in strokovnost, in ljudem bosta s streh oznanjali, kako so služabniki boga Baala delali svoje čudeže. Čista znanost v vseh stvareh in tudi čista strokovnost bosta postali Moji nepremagljivi predhodniki in prvi bojevnici proti staremu praznoverju. In ko bo z njuno pomočjo očiščen Avgijev hlev, bom zlahka in najučinkoviteje znova prišel na to zemljo. Kajti Moj najčistejši življenjski nauk se bo združeval z vsepovsod čisto znanostjo in tako dajal ljudem popolno življenjsko luč, kajti čistost ne more nikdar onesnažiti druge čistosti, tako kakor svetla resnica ne more zasenčiti druge.«

91. Postopno očiščevanje znanosti

1 (Gospod): »Zdaj si sicer mislite: Kar bom zmoget v tistem času, namreč očistiti znanost, bi lahko storil tudi zdaj, in tako bi najčistejši nauk, združen s čisto znanostjo in iz nje porojeno strokovnostjo, tako rekoč iz roke v roko prešel k ljudem; lažni preroki, ki se pojavljajo tu in tam, pa ob tem zagotovo ne bi mogli več streči svoji sebičnosti.

2 Jaz pa vam povem: Dobro bi bilo, če bi bilo to mogoče; toda zadeva ni takšna, kot zdaj prav dobro razsojate - kajti ljudem bi moral vzeti svobodno voljo in jih z vsemogočnostjo Svoje volje spremeniti v navadne stroje. In kaj bi ljudje s tem

pridobili za večno zveličanje in življenje svoje duše?

3 Mar še ne veste, da je vse, kar se znajde pod prisilo vsemogočnosti Moje volje, obsojeno in mrtvo? To sem vam že velikokrat natančno pojasnil, vendar na to s svojim posvetnim razumom niste bili pozorni.

4 Glejte, četudi bi v tem času med ljudmi obudil celo tisočkrat tisoče, v najčistejši znanosti in strokovnosti vsestransko poučene ljudi vseh vrst in združb, bi jih zdajšnji ljudje še bolj preganjali, kakor bodo najmračnejši posvetni ljudje preganjali vas, ko boste kmalu širili Moj nauk in Moje ime. Kajti več kot tri četrtine človeškega znanja je - kot že povedano -, prežetega z najhujšim praznoverjem, iz katerega si ljudje ustvarjajo svoje gmotne koristi, in ga je veliko težje očistiti.

5 Že ob številnih priložnostih sem vam in tudi drugim ljudem dobre volje in sprejemljivega srca tehtno in nazorno temeljito pojasnil različne stvari, pojave in dogodke, pred vašimi očmi in ušesi sem razkril vse zvezdno nebo, da zdaj veste, kaj so naše Sonce, Luna, planeti in neštete druge zvezde, in kakšna je njihova naloga; omogočil sem vam, da ste nekatere spoznali celo z odpiranjem vašega notranjega duhovnega vida, in tako zdaj v marsičem že poznate najčistejšo znanost.

6 Zdaj pa pojdite in poučujte zaslepljene ljudi tako, kot sem vas poučil Jaz, pa boste še prekmalu skusili, kako težko je pripraviti ljudi, da opustijo staro znanje in mistične predsodke.

7 Je pa še nešteto drugih ljudi, ki so jih njihovi sebični duhovniki in gospodarji toliko poneumili, da bi takšno znanstveno razlago razumeli kot neoprostljivo skrunitev svojih bogov in bi tistega, ki bi jih napeljal k skrunitvi njihovih bogov, hudo zdelali.

8 Da bi ljudem sčasoma povsem očistili znanost in iz njih izhajajoče spretnosti, se morajo ti najprej seznaniti z Mojim naukom, poleg tega pa uničiti tudi številne malike z njihovimi svečeniki in templji vred.

9 Šele tedaj, ko se bo zgodilo to in se bo Moj evangelij, četudi po številnih lažnih prerokih, pridigal ljudem, bodo ti zmogli postopno očistiti znanost in stroko; potem bodo prav oni blisk, ki bo od vzhoda do zahoda jasno osvetlil vse na zemlji. Z vzhodom je mišljeno duhovno, z zahodom pa vse naravno.

10 Če ste to razumeli, ne sprašujte več, ali ne bi bilo mogoče to ali ono uresničiti že zdaj.«

92. Mojzesova in Jozuetova modrost

1 Ko so učenci in seveda tudi gostilničar, ozdravljeni hlapec, farizej in pismouk slišali te Moje besede, je pismouk rekel: »Iz teh Tvojih besed, Gospod in Mojster, sem razbral, da Svojim učencem nisi razkril samo velike skrivnosti Božjega kraljestva med

ljudmi na Zemlji, temveč tudi naravno kraljestvo Zemlje, Lune, Sonca in zvezd; tako si mi dal nov dokaz, da si prav Ti v Svojem duhu Stvarnik vsega tega, sicer Svojim učencem ne bi mogel razložiti teh nešteti in čudovitih stvari ter jim jih celo ponazoriti. 2 Ker si lahko storil to Svojim učencem, ki so tudi samo judje in ljudje, ali ne bi mogel tudi nam na kratko nekoliko osvetliti teh čudovitih stvari v naravi, da bi tudi mi imeli jasnejši vpogled v to, kaj naj bi vedeli in verjeli o Luni, Soncu in zvezdah, mrkih, strašnih kometih in tudi številnih zvezdnih utrinkih? Kajti glede tega smo enako nevedni kakor pogani.«

3 Jaz sem rekel: »Zakaj pa ste zavrgli šesto in sedmo Mojzesovo knjigo in ju razglasili za nepristni ter s hudo kaznijo zagrozili tistemu, ki bi si ju drznil brati? Glejte, v teh dveh knjigah je Mojzes zelo jasno opisal vse naravno stvarstvo.«

4 Pismouk je odgovoril: »Gospod in Mojster! Nekoč sem o tem sicer nekaj slišal, toda nikoli nisem videl niti črke tega. Teh knjig naj tudi nikoli ne bi bilo v jeruzalemskem templju. Zato Te prosim, da bi nam te stvari, za katere sem te prosil, kar se da na kratko opisal in razložil, da bi potem tudi mi vedeli, kaj je bilo ustvarjeno in kako.«

5 Na to pismoukovo prošnjo sem omenjenim štirim kar se da na kratko opisal stvari tako, da so vse lahko dobro razumeli.

6 To pojasnjevanje je trajalo približno uro, nato pa Me je pismouk vprašal, ali so te stvari vedeli tudi stari očaki.

7 Jaz sem odgovoril: »Vsekakor, še zlasti praprebivalci Egipta! Toda ker so se ljudje sčasoma in z vsakovrstnimi grehi čedalje bolj oddaljevali od enega, večno edino pravega Boga, in prehajali v slepo poganstvo ter tako postajali čedalje bolj mračnjaški, se je tudi to znanje razblinilo, nadomestili pa so ga prazno, pesniško čvekanje in izmišljotine.

8 In tako se je znanje o Zemlji in zvezdah izgubilo. Ohranili so ga le nekateri res maloštevilni modreci, v kakem skritek kotičku zemlje, toda ti si ga niso upali razkriti povsem zatemnjenim ljudem. Zdaj pa je to znanje skoraj izgubljeno. Toda v prihodnosti si ga bodo ljudje znova pridobili in izračunali vse, celo jasneje kakor v starih časih; in to bo sodilo k blisku, ki bo osvetlil vse od vzhoda do zahoda.«

9 Pismouk je rekel: »Od koga pa sta prejela takšno znanje Mojzes in Aron?«

10 Jaz sem odgovoril: »Od Božjega duha! Čeprav je bil Mojzes kot sprejeti faraonov sin posvečen v egipčanske misterije in je vedel marsikaj tudi o starem zvezdoslovju in zemljepisju, je bilo to komaj motna kapljica v primerjavi z morjem njegovega poznejšega znanja, ki mu ga je dal Božji duh kot izvoljenemu voditelju izraelskega ljudstva - šele potem je postal pravi Božji učenjak.«

11 Pismouk se je znova oglasil: »Gospod in Mojster! Tudi Jozue, kot eden od Boga

izvoljenih voditeljev izraelskega ljudstva v obljubljeni deželo, je moral biti z vsem, kar je opisal Mojzes, kar najbolje seznanjen. Kako bi lahko potem rekel Soncu pred Jeriho: `Sonce, ustavi se, dokler ne pokončam vseh sovražnikov!, in sonce naj bi ga bilo ubogalo? Če bi kaj takega rekel Zemlji, bi bilo to glede na Tvoje prejšnje pojasnilo smiselno; ko pa si nam zdaj razložil, kako je s temi stvarmi, se zdi Jozuetov ukaz Soncu nesmiseln, in zdi se, da Jozue kljub vsemu ni poznal pravih zakonitosti stvari, sicer bi moral njegov ukaz postati naravna resnica.«

12 Jaz sem rekel: »Res, da je Jozue rekel tako, vendar ni mislil naravnega Sonca, temveč sonce duha, o katerem govori Mojzesov Božji nauk. In to sonce je v veri in zaupanju ljudi ob pogledu na veliko močnejšega sovražnika začelo hitro zahajati. S svojim močnim klicem Jozue obupanemu in nadvse godrnjajočemu ljudstvu ni želel sporočiti drugega kakor: `Verujte in zaupajte vse dotlej, dokler ne boste videli sovražnika, ki se vam zdi zdaj tako mogočen, pokončanega - in to se bo zgodilo prav kmalu! Potem boste z menoj prevzeli deželo, kjer tečeta med in mleko, drugače pa se boste spet vrnili v puščavo!'

13 Ljudstvo se je nato spet opogumilo polno vere in zaupanja v Boga, ki je, je bil in bo pravo sonce duše in njenega duha v nebesih in na zemlji. In glej, sonce, ki ga je nagovarjal Jozue, se je ustavilo v veri in zaupanju ljudstva, se zasvetilo, ga opogumilo, mu dalo modrost in moč; sovražnik je bil pokončan, prizaneseno je bilo le vlačugi Rahabi, ki se je usmilila Jozuetovega odposlanca. Ali zdaj to razumeš?«

93. Kako razbirati prispodobe

1 Pismouk je rekel: »Da, Gospod in Mojster, zdaj smo vsi razumeli, da Jozue s svojim čudovitim klicem ni mislil nič drugega; toda zakaj nismo tega prej razumeli?«

2 Jaz sem odgovoril: »Zato, ker se je že pred časom babilonskega ujetništva pri vas povsem izgubilo staro notranje vedenje o prispodobah. To vedenje je namreč dostopno in lastno samo tistim, ki nikoli niso omahovali ali postali šibki v pravi veri in zaupanju v edino pravega Boga, ki so Ga ves čas nadvse ljubili kot Očeta in svoje bližnje kakor same sebe.

3 Kajti omenjeno vedenje je notranja pisava in govorica duše in duha v njej. Kdor je to govorico izgubil, ne more razumeti Pisma, in v njegovi mrtvi posvetni luči se mu zdi govorica Pisma nekaj nespametnega; kajti življenjske razmere duha in duše so povsem drugačne od telesnih.

4 Tudi slišanje, videnje, občutenje, razmišljanje, govorjenje in pisava duha so zasnovani povsem drugače kakor je v navadi med ljudmi v naravnem svetu, zato lahko to, kar počne in govori duh, razbere naravni človek samo iz poznavanja

govorice prispodob.

5 Ko so ljudje to staro vedenje po svoji krivdi izgubili, so izgubili tudi možnost sporazumevanja z duhovi vseh območij in vseh nebes, zato duhovnega v Pismu ne morejo več dojeti in razumeti. Zapisane besede berejo po slepo nauč'nem zvenu mrtvih črk in ne morejo ne dojeti ne ponotranjiti tega, da je črka mrtva in ne more nikogar oživiti, kajti le pomen, ki je skrit v njej, oživlja vse, ker je življenje samo.

6 Če ste povedano razumeli, potem si prizadevajte predvsem za to, da bo Božje kraljestvo v vas živo in na vso moč dejavno, pa boste znova vpeljani v omenjeno dojemanje prispodob med materijo in duhom, brez katere v globini žive resnice ne morete razumeti ne Mojzesa ne katerega koli preroka, in potem vam ne preostane drugega, kakor da zapadete neveri in vsakovrstnim dvomom in grehom. Kajti če slepec potuje po cesti, na kateri je veliko kamenja, ali se bo lahko obvaroval, da pri hoji ne bi zadeval zdaj ob ta zdaj ob drugi kamen in pri tem velikokrat celo padel? In če bi bil na poti kakšen prepad, kako se bo zavaroval, da ne bo ob naslednjem koraku zgrmel vanj in tam našel neogibno smrt?

7 Zato si predvsem prizadevajte, da bi se čim prej znova rodili v duhu in spregledali, sicer se ne boste mogli ogniti tisočerim nevarnostim, ki prežijo na vas in grozijo, da vas bodo uničile!«

8 Pismouk je nato rekel: »O Gospod in Mojster, Tvoja modrost je brezmejna in ljudje smo v primerjavi s Teboj slepi kakor kamen! Šele zdaj razločno spoznavam, kaj je bil vzrok splošnega propada v veri in zaupanju v Boga, in tudi to, da se bo v prihodnje s tem Tvojim naukom luči in življenja dogajalo natančno to, kar se dogaja zdaj z Mojzesovim naukom in naukom prerokov, in da boš moral po Svoji ljubezni in usmiljenju res znova priti na to zemljo k ljudem. Vprašanje je samo, ali boš prišel spet tako kakor tokrat ali morda kako drugače - kako, veš samo Ti. Ali nam ne bi to vsaj nakazal?«

9 Jaz sem odgovoril: »Že tako sem vam dovolj razločno povedal, kako bom znova prišel na to zemljo k ljudem. Kako Me moreš kaj takega znova spraševati?«

10 Pismouk je rekel: »Res je, Gospod in Mojster, da si nam to že povedal, in če bi že obvladal vedenje o prispodobah, bi lahko Tvoje besede tudi povsem razumel. Toda na to se še nič ne spoznam, zato mi ni jasno vse, kar si govoril o Svojem vnovičnem prihodu.

11 Glej, pri tem mojem vprašanju me zanima predvsem to, ali boš znova prišel kot človek iz mesa in krvi kakor zdaj, rojen iz čiste ženske, ali nerojen, bolj kakor duh in kljub temu tudi kot vidni človek, ter kje in pri katerem ljudstvu se bo to zgodilo.

12 Moje vprašanje se zdi Tvoji nedoumljivi modrosti gotovo zelo nespametno; pa saj

sem se šele pred nekaj urami spreobrnil, zato mi ne zameri, če Te obremenjujem z različnimi neumnimi vprašanji.«

94. Gospodov vnovični prihod

1 Jaz sem rekel: »Tvoja vprašanja niso tako nesmiselna, upravičeno lahko vprašaš, česar ne veš; in tudi Jaz imam pravico, da ti odgovorim tako ali tako, kot mislim, da je zate in za druge najbolj prav. Ker pa si zdaj že vprašal, ti bom tudi odgovoril, prisluhni torej!

2 Ob Svojem vnovičnem prihodu ne bom več rojen v nekem kraju iz ženske kot otrok; kajti to telo bo ostalo poveličano kakor Jaz, kot večni duh, in zato nikoli ne bom potreboval drugega telesa tako, kot si mislil.

3 Najprej bom nevidno prišel v nebeških oblakih, to naj bi pomenilo: Najprej se bom začel ljudem približevati po resničnih vidcih, modrecih in na novo prebujenih prerokih. Tisti čas bodo prerokovala tudi dekleta in mladeniči sanjali žive sanje in iz teh napovedovali ljudem Moj prihod; številni jim bodo prisluhnili in se poboljšali. Toda svet jih bo imel za nore sanjače in jim ne bo verjel — tako se je namreč dogajalo tudi prerokom.

4 Prav tako bom od časa do časa prebudil ljudi, ki jim bom vse, kar se dogaja in govori ob tej Moji navzočnosti zdaj, prelil skozi srce v pero, in potem bo to preprosto zapisano na značilni, tedanjim ljudem dobro znani umetelni način in se zelo hitro, v nekaj tednih in dneh, pomnožilo v številnih tisočih povsem enakih primerkih ter tako prišlo do ljudi; ker pa bodo tedaj skoraj vsi ljudje znali brati in pisati, bodo nove knjige lahko tudi sami brali in razumeli.

5 Tako bo Moj na novo podani nebeški nauk prišel do vseh ljudi po vsej zemlji veliko hitreje in učinkoviteje, kakor se širi zdaj po v Mojem imenu odposlanih, od ust do ust.

6 Ko bo tako Moj nauk prišel med voljne in v veri dejavne ljudi in bo vsaj tretjina človeštva obveščena o tem, bom tu in tam osebno in živo vidne (v poveličanem duhovnem telesu, primerjaj s številko 2) prišel k tistim, ki Me bodo najbolj ljubili, ki bodo najbolj hrepeneli po Mojem vnovičnem prihodu ter pri tem močno in živo verovali.

7 Iz njih bom izoblikoval skupnosti, ki jim ne bo mogla kljubovati in se jim upirati nobena posvetna oblast več; kajti Jaz bom njihov pastir in njihov večno nepremagljivi junak ter bom sodil vse mrtve in slepe posvetneže. In tako bom zemljo očistil njene stare nesnage.

8 V času novih vidcev in prerokov pa bodo ljudje zelo potrti in v tolikšni stiski, kakršne na tej zemlji še ni bilo; toda tako bo zaradi Mojih tedanjih izbrancev le malo časa, da ti

ne bi trpeli škode na svoji poti v blaženost.

9 Ampak v to deželo, kjer Me že zdaj judje iz templja kot zločinca preganjajo iz kraja v kraj, in jo bodo v tistem času uničili najhujši pogani, osebno ne bom več prišel, da bi poučeval in tolažil slabotne. Bom pa v deželah nekega drugega dela sveta, ki ga zdaj naseljujejo pogani, ustanovil novo kraljestvo, kraljestvo miru, sloge, ljubezni in trajne žive vere, kjer ljudje, ki bodo hodili v Moji luči, ne bodo več poznali strahu pred telesno smrtjo ter se bodo neprenehoma sporazumevali z nebeškimi angeli in bodo v stiku z njimi. To je odgovor na tvoje vprašanje.«

10 Pismouk je rekel: »Azija, stara zibelka človeštva in številnih Božjih blagoslovov, torej ne bo več imela sreče, da bi Te videla in slišala ob vnovičnem prihodu na to zemljo? Za ta del sveta to res ni vesela novica.«

11 Jaz sem rekel: »Zemlja je vsepovsod Moja in vem, kje bo Moj vnovični prihod najučinkovitejši za vso zemljo. Toda v tistem času, ko se bodo ljudje tako hitro kakor blisk iz oblakov sporazumevali z enega konca zemlje na drugega, in v katerem bodo na železnih cestah z uporabo duhov vezanih v ognju in vodi, premagovali najdaljše poti po tleh hitreje, kakor se tukaj razširi najmočnejša nevihta z enega konca zemlje na drugega, in bodo ladje z istimi silami prečile veliki ocean v veliko krajšem času, kot ga potrebujejo zdaj Rimljani iz Rima do Egipta, se bo novica o Mojem osebnem vnovičnem prihodu v zelo kratkem času zlahka razširila po vsej zemlji in tako tudi v Azijo.

12 Toda še zmeraj ostaja vprašanje: Ali bodo slepi in gluhi pogani na tem območju temu sporočilu tudi verjeli?

13 Menim in pravim: Težko, dokler jih ne bo prečistila velika posvetna sodba

14 Na daljnem zahodu je zelo velika dežela, ki jo z vseh strani obdaja veliko svetovno morje in čez morje ni nikjer povezana s staro celino. V tej deželi bodo ljudje prvi zasnovali velike stvari in te se bodo potem pojavile tudi na zahodu Evrope. Iz tega bosta nastala svetlo sevanje in njegovo odsevanje. Nebeški luči se bosta srečali, se prepoznali in se podpirali.

15 Iz teh dveh luči se bo porodilo sonce življenja, torej novi, popolni Jeruzalem, in v tem soncu bom Jaz spet prišel na to zemljo. Zdaj pa dovolj o tem, kar se bo nekoč zgodilo!«

16 Celo Moji učenci so bili zelo presenečeni in so se takole pogovarjali: »O Svojem vnovičnem prihodu ni še nikoli govoril tako jasno in razumljivo. Srečni tisti, ki bodo živeli tam, kamor bo znova prišel z obiljem Svoje milosti - toda nadvse nesrečni tisti, ki Vanj ne bodo verjeli in se bodo morda, tako kot zdaj farizeji, dvignili proti Njemu ter Mu stregli po življenju, Mu nasprotovali in hoteli obvarovati svoje poganstvo. Tem bo,

to je nakazal z znamenji na nebu že večkrat in tudi na Oljski gori - prišel naproti kot neusmiljeni sodnik in jim dal plačilo v peklu.«

17 Jaz sem rekel: »Da, da, drži, kar ste povedali. In povem vam: Resnično, resnično, to vidno nebo in ta zemlja bosta sčasoma minila, toda Moje besede, ki sem vam jih govoril, se bodo ohranile na vekomaj !«

95. Kosilo

1 Ko smo se tako pogovarjali, je bilo že skoraj poldne in učencem sem rekel (Jaz): »Lahko se pripravite na odhod, kajti danes je pred nami še dolga pot!«

2 Toda oglašil se je gostilničar: »O Gospod in Mojster, kosilo bo že kmalu pripravljeno, saj boš s Svojimi učenci kosil pri meni?«

3 To sta Me prosila tudi farizej in pismouk.

4 Jaz pa sem rekel pismouku: »Prijatelj, poglej ven, kako tvoji sopotniki z najetimi delavci na pogorišču sinagoge brskajo naokrog, zbirajo svoje najdene zaklade in jih nosijo na varno. Ali se jim ne bi pridružil?«

5 Pismouk je odgovoril: »O Gospod in Mojster, tukaj sem našel neprimerno dragocenejši zaklad, in v prihodnje bom temeljito pazil, da se ne bi preveč približal posvetnim zakladom; kajti če bi ravnal tako, bi se morda tisto, kar sem sanjal to noč, uresničilo. Zato naj posvetneži kar blodijo po pogorišču, kolikor hočejo in si prisvojijo tudi moj del. Tvoja navzočnost mi je zdaj neskončno ljubša kakor vsi zemeljski zakladi. Zato bodi milosten in ostani tu vsaj čez opoldne!«

6 Jaz sem rekel: »Iz ljubezni do vas, ker Me tudi vi ljubite, bom ostal še čez opoldne. Ti pa se le spominjaj svojih sanj in ostani zvest svojim sklepom, pa boš kmalu hodil v svetlejši luči. Kolikor svojih zemeljskih zakladov boš našel, pa jih le vzemi in vse razdeli revnim; povrnil ti bom z drugim zakladom iz nebes. Kdor v Mojem imenu veliko da, temu bom tudi Jaz veliko dal; kdor pa v Mojem imenu vse da, mu bom tudi Jaz dal vse na vekomaj.«

7 Po teh Mojih besedah sta se oglasila gostilničar in farizej: »Gospod in Mojster, zakaj nisi tega povedal tudi nama?«

8 Jaz sem rekel: »Vidva že vesta, kaj morata storiti! Kdor ima dobro voljo, si najde tudi delo. Če bosta z revnimi dobro ravnala, bo to štelo toliko, kot da bi izročila vse, in ne bosta ostala brez Mojega blagoslova. Spomnita se predvsem revnih vdov in sirot in spomnil se vaju bom, in vaju na tej zemlji ne bom zapustil kot siroti, temveč bom v duhu nenehno z vama. Toda gostilničar, zdaj pa le poglej, kaj je s kosilom! «

9 Gostilničar je pohitel v kuhinjo in pogledal, koliko je kosilo pripravljeno. To je bilo že skoraj nared, gostilničar pa je nato pohitel, da bi mizo na novo pogrnil.

10 Jaz pa sem rekel: »Pusti to - posode, ki so tukaj še od zajtrka, še niso toliko umazane, da iz njih ne bi smeli zaužiti kosila; kar je čisto Zame, naj bo čisto tudi za druge!«

11 Gostilničar je kljub temu vzel čiste krpe in očistil prazno posodje; kajti Moji učenci so znali posode temeljito sprazniti. Nato so gostilničar in njegovi služabniki vzeli očiščene posode, jih odnesli v kuhinjo, ter kmalu prinesli veliko dobro pripravljenih rib, kruha in več vrčev čudežnega vina; nato smo začeli takoj jesti.

12 Med kosilom se je govorilo še o marsičem, kar je bilo povedano že ob drugih priložnostih, zato - *nota Bene* -, ni treba tega znova navajati.

13 Ko smo pokosili, sta prišla v jedilnico dva izmed farizejev, ki so vse dopoldne iskali svoje zaklade na pogorišču in jih spravljali na varno.

14 Zelo sta se začudila, ko sta za našo mizo zagledala enega od svojih skupaj s pismoukom, kako dobro razpoložena obedujeta, in nagovorila pismouka (farizeja):

»O, kar dobro sta si postlala! Že vse dopoldne si zunaj prizadevamo, da bi našli dragocene zaklade, ki jih še ni uničil ogenj, in jih shranili na varno, vidva pa tukaj dopuščata, da vaju lepo strežejo, ne da bi pomislila na nas! Zakaj se tako vedeta?«

15 Pismouk, ki so ga te besede zelo razjezile, pa je odgovoril: »Poslušajta! Prvič, za vse, kar sva smela imenovati najino, je že dolgo kar najbolje poskrbljeno, zato res ne veva, zakaj bi vam morala pomagati iskati tudi vaše, saj tudi vam nikoli ni prišlo na misel, da bi nama pomagali pri čemer koli. In drugič, ob tej priložnosti sva tukaj odkrila in našla drugačen zaklad, ki nama je zdaj neskončno ljubši kakor vse vaše nabrano zlato in srebro, toda ta zaklad bo le stežka postal vaša last. In tretjič, tukaj smo bili deležni pristnega vina življenja, kakršnega vaša požeruška grla še nikoli niso zaužila! In tako sva midva prav dobro preskrbljena v vsem in z vsem in vama nisva dolžna ničesar pojasnjevati. Če sta me razumela, se lahko takoj vrnete tja, od koder sta nepovabljeni prišla.«

16 Ko sta se farizeja že hotela začeti razburjati nad takšnim odgovorom, je vstal tudi gostilničar, ki se kot Samarijan in rimski državljani s farizeji nikoli ni dobro razumel, in rekel: »V zemeljskem pomenu sem tukaj še zmeraj jaz gospodar, in mi je ljub in dragocen vsak miroljuben gost, naj bo jud ali pogan; kajti pogan ni sam od sebe postal pogan in jud ne jud. Toda ko takšni zabavljachi stopijo čez moj hišni prag, ni treba veliko, da sem prisiljen uporabiti staro pravico hišnega gospodarja. Če želita kaj pojesti ali popiti, se odpravita v vajino siceršnjo sobo in naročita, kar hočeta, in naročeno vam bo tudi takoj postreženo. Toda tukaj nimata kaj početi, ne govoriti in ne opraviti; kajti to ni judovsko, temveč rimsko gostišče, v katerem sprejmemo in postrežemo vse popotnike enako.«

96. Odhod v Kano

1 Ko sta farizeja slišala gostilničarja, nista več ugovarjala, temveč sta nam kmalu obrnila hrbet in odšla v svojo jedilnico, tam pa ju je čakalo nekaj drugih farizejev.

2 Povedala sta jim, kako sta ju sprejela pismouk in še zlasti gostilničar.

3 Njuni sopotniki pa so rekli: »Gostilničarja poznamo že dolgo kot najbolj ponosnega in svojeglavega, zato se nam njegova prirojena robotost niti ne zdi kaj posebnega. Veseli smo, da smo našli večino svojih dragocenosti in jih dobro shranili, zato se lahko zdaj tudi oddahnemo.

4 Kljub temu je nenavadno, da sta eden izmed nas in tudi pismouk, ki sta Nazarenca najbolj spoštovala, po njunih izjavah dobila svoje zaklade nazaj nedotaknjene, farizej Joram pa celo stanovanje! Tudi pismoukovo stanovanje je bilo le zelo malo poškodovano, strop sobe pa le tu in tam malo ožgan; zdi se, da je tudi vrata v njegovo stanovanje ogenj le malo prizadel, zato njegovi zakladi gotovo niso bili hudo poškodovani.«

5 Nekdo drug je rekel: »Naj bo z njima, kakor hoče! V nekaj mesecih bo naša sinagoga spet obnovljena in za življenje imamo več kot dovolj. Naj tuje opazke ne motijo več našega zadovoljstva.«

6 Nato so naročili ribe in jagnjetino, nekvašen kruh in vino, ki ga pravi jud lahko pije - vse to so takoj dobili in ob tem brezskrbno uživali.

7 Tudi mi smo poobedovali in gostilničar Me je vprašal, ali ni bil morda s farizejema preoster.

8 Jaz sem rekel: »Ne skrbi! Dober želodec imajo in lahko veliko prenesejo, če se jim le zdi, da to ne ogroža njihovih interesov. Če bosta ta dva, ki ju zdaj že štejem med Svoje, pametna, jima morda uspe na svojo stran pridobiti še druge.

9 Toda zdaj je že čas, da se z učenci odpravim naprej, kajti vidim, kje bom kmalu deloval. Ne bodite zaradi tega žalosti, saj vas bom zapustil samo kot vidno telo, po Svojem povsod delujočem duhu pa bom ostal pri vas, tako kot pri vsakem, ki veruje Vame, Me ljubi in po prejetem nauku živi in ravna. Če boste kdaj še kakor koli dvomili, se samo v srcu obrnite Name, in odgovor vam bom položil na jezik. Ostanite v Meni in Jaz bom ostal v vas!«

10 Vsi so Mi najslovesneje obljubili, da bodo kar se da dejavno vztrajali pri Mojem nauku do konca svojega zemeljskega življenja, Me ohranili v srcu ter Me branili pred vsako sovražnostjo in zlim preganjanjem.

11 Nato sem z učenci hitro vstal in se po skrivni poti podal proti Kani; da ne bi zbujal pozornosti, nisem hotel skozi trg, kjer je name še zmeraj čakala ženska, da bi v Meni videla tistega, ki je njeni hčeri zjutraj omogočil, da je spregledala.

12 Ženska je sicer ves dopoldan v več hišah poizvedovala po Meni, toda nikjer ni dobila pravih napotkov, zato je z deklico prežala na trgu, seveda neuspešno. Toda gostilničar je našel žensko in njeno hčer, obe povabil v svojo hišo in zanju kar najbolje poskrbel. Deklica mu je bila v kraju prepričljiv dokaz za tisto, kar sem počel tam; kajti deset očiščenih gobavcev je že pred časom odšlo čez hribe in doline, in tudi ozdravljeni glavni gostilničarjev hlapec ni mogel biti kot ozdravljeni bolnik s putiko posvetnim razumnežem predstavljen kot kakšen poseben dokaz Moje čudežne moči, saj se je že zgodilo, da so bolniki s putiko nazadnje le ozdraveli z dobrimi zdravili, ki jih je bilo nekdanj več, kot jih je - *nota Bene* -, dandanes.

13 Že od rojstva slepa deklica, ki so jo kot takšno poznali vsi v okolici, pa je bila veliko pomembnejši dokaz čudežne ozdravitve, zato je bila z materjo vred gostilničarju, Joramu in pismouku kot dokaz Moje božanske moči ljubša kakor vsa druga znamenja, o katerih so sicer lahko govorili, dokazati pa jih niso mogli z ničimer oprijemljivim.

14 Ta deklica, ki je bila obenem tudi zelo lepe postave, je imela deset let pozneje še posebno veliko zemeljsko srečo. Znanemu Kadu v Jerihi je namreč umrla žena; prišel je v to pokrajino, deklico spoznal (nekdanjo deklico, zdaj devico) in jo iz ljubezni do Mene vzela za drugo ženo. In tako ima Moja milost, komur je dodeljena, tudi v zemeljskem pogledu zmeraj dobre posledice.

15 Joram, prvi spreobrnjeni farizej, in pismouk, imenoval se je Boz, sta kaj kmalu pomagala spreobrniti še druge farizeje. K temu sta zelo veliko pripomogla tudi ozdravljena deklica in pozneje prijatelj Kado.

16 Naj končamo torej kratko pripoved o tem trgu, se vrnemo k nam in pogledamo, kaj se nam je dogajalo na nadaljnji poti v Kano.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjige 9